

**Mini ghid de studiu
biblic pentru cartea
2 Samuel**

Octavian D. Baban

Cartea 2 Samuel:

**Mini ghid pentru studiu biblic și aplicații
în viața personală de credință**

2024

© 2024 Octavian D. Baban

ISBN

Publicat de OBINFONET

www.obinfonet.ro

Continut

CARTEA 2 SAMUEL:	2
MINI GHID PENTRU STUDIU BIBLIC ȘI APLICAȚII	2
PARTEA 1A: PREZENTAREA CĂRȚII	6
<i>Autor și surse</i>	6
Autor.....	6
<i>Structură și scop</i>	7
Structura cărții 2 Samuel.....	7
Scopul cărții 2 Samuel.....	8
<i>Teme teologice principale în 2 Samuel</i>	9
<i>Personajele cărții 2 Samuel</i>	10
David.....	10
Ioab, Abișai, Asael, fii Țeruiei, nepoții lui David.....	11
Iș-Boșet.....	12
Abner, fiul lui Ner, unchiul lui Saul.....	12
Amnon.....	12
Ionadab, fiul lui Șimea, fratele lui David.....	13
Absalom.....	13
Amasa, fiul lui Abigail, sora lui David.....	13
Hușai.....	14
Ahitofel.....	14
Șimei.....	15
Uza.....	15
Urie.....	16
Mical, Merab, Rițpah.....	16
Tamar.....	17
Bat-șeba.....	18
<i>Cartea 2 Samuel: seria studiilor biblice</i>	18
Octombrie.....	18
Noiembrie.....	19
Decembrie.....	19
PARTEA 2A: GHID DE STUDIU	20
OCTOMBRIE.....	20
31 oct. , Începutul domniei, responsabilități noi pentru David, 2 Sam 1-3.....	20
(A) 2 Sam 1-2, Începutul domniei: ascultarea de Domnul, 2:14.....	20
(B) 2 Sam 3, Începutul domniei: conducere etică, educarea copiilor, 3:39-23	
Aplicații:.....	25
NOIEMBRIE.....	28
7 nov., 2 Sam. 4-7, Conducerea bună: relațiile, capitala și închinarea.....	28
(A) 2 Sam 4-5, Provocările conducerii: dreptate și închinare, 5:9-10,.....	28
(B) 2 Sam 6-7, Inchinarea curată: chivotul în ierusalim, 7:16.....	30
Aplicații:.....	32
14 nov., 2 Sam 8-11, Bucuria biruinței și capcana ispitelor.....	34

(A) 2 Sam 8-9, Biruirea vrăjmașilor, bunătațe față de prieteni, 9:3.....	34
(B) 2 Sam 10-11, Ferește-te de ispitele din mijlocul biruinței, 11:27.....	34
Aplicații:.....	37
21 nov., 2 Sam 12-14, <i>Efectele păcatului și efectele pocăinței</i>	38
(A) 2 Sam 12, Efectele pocăinței.....	38
(B) 2 Sam 13-14, Efectele extinse ale păcatului, 13:21-22.....	39
Aplicații:.....	41
28 nov., 2 Sam 15-18, <i>Răzvrătirea lui Absalom și paza Domnului</i>	42
(A) 2 Sam 15-16, Răzvrătirea lui Absalom, 15:30-31.....	42
(B) 2 Sam 17-18, Paza Domnului în necaz, 17:14.....	45
DECEMBRIE.....	48
5 dec., 2 Sam 19-22, <i>Consolidarea victoriei lui David și harul lui Dumnezeu</i> ...	48
(A), 2 Sam 19-20, Întoarcerea lui David la Ierusalim, 19:14-15.....	48
(B) 2 Sam 21-22, Victoriile lui David și psalmii lui David, 22:2-3,.....	50
Aplicații:.....	52
12 dec., 2 Sam 23-24, <i>Secretele domniei lui David: vitejii și închinarea</i>	54

1 Samuel: În slujba Regelui Hristos. O carte pentru liderii credincioși

Partea 1a: Prezentarea cărții

Autor și surse

AUTOR

Așa cum știam din prima sa carte, Samuel este ultimul judecător din seria celor care i-au condus pe evrei după așezarea lor în Canaan, până la alegerea regelui Saul. El a crescut în Casa Domnului de mic, la Șilo, și Dumnezeu îl cheamă să fie profet și conducător (judecător) în Israel. El a devenit ajutorul preotului Eli – care avea și unele responsabilități de judecător, și a participat la slujbele de la casa lui Dumnezeu din Șilo. Localitatea Șilo („liniște”, „împăcare”, aspecte asociate cu Mesia – „cel liniștit”, „cel pașnic”, „cel împăciuitor”), era o localitate aflată la aproximativ 30 de km nord de Ierusalim.

Spre deosebire de primul volum, 1 Samuel, cartea 2 Samuel nu este scrisă de Samuel. Acesta a murit la o vârstă înaintată în vremea prigonirii lui David de către Saul, așa cum se arată în 1 Samuel. Este foarte probabil că autorul care a continuat scrierea cărții 2 Samuel, în același spirit de atașament față de casa lui David, este profetul Natan, ajutat, foarte posibil, de preoții Ţadoc și Abiatar. În afară de aceștia, cele două volume au cunoscut mai mulți editori și probabil și alte surse secundare, posibil chiar David însuși, în calitate de consultant și contributor. Putem afirma acest lucru pentru că 2 Samuel include patru psalmi majori, compleți, ai lui David: Elegia pentru eroii lui Israel, din 2 Samuel 1:19-27, Psalmul mulțumirii, din 2 Sam 7:17-29, Psalmul izbăvirii, din 22:1-51, și Psalmul legământului, din 23:1-7.

Deși David nu a fost un om și un rege perfect, Domnul Hristos însuși nu s-a dezis de el, ci a acceptat să fie numit cu titlul mesianic de „Fiul lui David”. Mai mult, Domnul Hristos l-a descris ca pe un om care și-a scris cântările și poemele (psalmii) sub inspirația directă și profundă a Duhului Sfânt (David a cugetat la originea, domnia și preoția lui Mesia, după modelul lui Melhisedec, la suferința și izbăvirea adusă de Mesia – chiar și la învierea lui Mesia etc.).

Structură și scop

STRUCTURA CĂRȚII 2 SAMUEL

În general, și în mod asemănător cu 1 Samuel, și continuarea 2 Samuel este împărțită în trei secțiuni principale:

- a. descrierea tranziției de la primul rege, Saul, la cel de al doilea, mesianic (1-7), adică David.
- b. cronică de curte a conducerii regale a lui David (succese și eșecuri, 8-20), și
- c. asigurarea dinastiei davidice (tranziția spre începutul domniei lui Solomon, 21-24).

2 Samuel descrie creșterea și consolidarea împărăției lui David, dar și problemele întâlnite la nivel personal și la nivel de organizare a puterii regale. În fundalul istorisirii continuă descrierea prăbușirii casei lui Saul, prin fiii săi, prin fiice și nepoți, dimpreună cu întărirea tronului lui David. Saul și fii săi s-au dezvoltat ca o familie regală ambițioasă, organizată, care nu dorea să renunțe la putere și care și-a alcătuit un gen special de patriotism naționalist și bine orientat politic (Saul a ucis mulți gabaoniți, deși Israel avea legământ cu ei, s-a luptat cu filistenii, dar i-a cruțat pe amaleciții tâlhari din pustiu, ignorând porunca lui Dumnezeu etc.). Este impresionant să vezi cum Dumnezeu este decis să oprească total puterea acestei familii doritoare de glorie, dar disprețuitoare, pe ansamblu, și neascultătoare de Dumnezeu. În același timp însă, se observă că și în propriul neam al lui David existau destule semne de viclenie, religie formală, ambiții lumești, cruzime, înșelăciune, poftă firești și tendințe de abuz politic și social, chiar sexual. Așadar, aflăm, astfel, că întreaga națiune era în criză, cu bogați și săraci, cu învățați și mai puțin învățați, și că apariția lui David ca om care avea cu totul alte principii de viață, sfinte, a fost o mare și binecuvântată surpriză. Viața lui David s-a aflat într-un contrast uriaș cu ceea ce se putea vedea la mulți din oamenii contemporani cu el.

De aceea, cu adevărat, David este un pisc al ascultării umane de Dumnezeu într-o lume decăzută, și el reprezintă un demn precursor al lui Hristos. El a dat dovadă de ascultare și de căutare permanentă a voiei lui Dumnezeu. De aceea, Mântuitorul Isus, Fiul întrupat al lui Dumnezeu, se referă la sine însuși ca fiind „fiul lui David”, dar și „domnul lui David”, conform profețiilor din psalmii lui David, și nu se rușinează să se prezinte drept rege etern al lui Israel, cel care a

permanentizat conducerea mesianică a casei lui David, în Israel, și în lumea întreaga, de fapt, pentru eternitate.

SCOPUL CĂRȚII 2 SAMUEL

Cartea 2 Samuel descrie felul în care David și-a consolidat tronul, adică felul în care, de fapt, Dumnezeu i-a consolidat tronul lui David – și lucrul acesta este repetat de mai multe ori cu claritate

Autorii ne arată însă și latura omenească slabă a lui David, și mai ales a celor din familia sa. În comparație cu ei, David este și rămâne un erou al credincioșiei și spiritualității, al ascultării de Dumnezeu, al căutării voiei lui Dumnezeu și al recunoștinței față de Dumnezeu.

Se constată în felul acesta cât de dificilă a fost sarcina de conducător a lui David în acea vreme de violență politică foarte răspândită și aproape continuă. Se vede, de asemenea, înclinația lui David de a fi și rege și judecător, două direcții care sunt prezente, de asemenea și în lucrarea lui Hristos.

Este clar că Dumnezeu își urmează cu fermitate planul mesianic pentru mântuirea lui Israel și a întregii lumi, și că știe multe despre David, omul plăcut lui. Planul său de durată este să îi asigure transmiterea domniei către un fiu care va fi un domnitor al păcii, 2 Sam. 7:12-16, ceea ce anunță venirea lui Solomon, înainte ca David să fi avut experiența neașteptată a căderii în păcat cu Bat-șeba. S-ar părea că pe vremea când nu știa cine îi va fi urmașul rege al păcii, David s-a pregătit în mai multe feluri, punând nume semnificative copiilor săi. Solomon înseamnă „pace”, „răsplată completă” (șlomoh), dar tot așa înseamnă și Absalom („tată al păcii”), sau asemănător chiar și Adonia (Domnul meu este Iahweh).

Este uimitor că deși drumul domniei lui David este presărat cu multe probleme și încercări, cu trădări, cu suferințe, cu căderi, totuși Domnul îl ține pe David prin Duhul său în har, și îl susține în domnie. Aceasta ne arată seriozitatea planului divin de mântuire pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi.

Cartea ne încurajează că Dumnezeu își continuă lucrarea în viața noastră chiar dacă suntem trecuți prin încercări și întâlnim oameni dificili în viață. David este păzit de erorile și violența lui Ioab și Abișai, cei doi generali rude cu el, care au fost foarte cruzi și adesea au acționat fără credință și fără rețineri.

Teme teologice principale în 2 Samuel

Pe ansamblu, cartea 1 Samuel ne pune față în față cu responsabilitățile mersului înainte, cu perseverență, pe calea credinței. Aceasta este lecția din viața lui David. Societatea în jurul nostru poate fi depravată, oamenii în general sau chiar rudele noastre pot lipsiți de credință, de maniere, sau conduși de ambiții lumești puternice, de orgolii nestăpânite. Noi înșine putem fi ispitiți sau puși în primejdie în nenumărate feluri. Cine este credincios chemării Domnului, va fi binecuvântat și păzit de Dumnezeu în toate încercările, asemănător cu felul în care a fost David păzit.

Cartea ne indică dedicarea lui Dumnezeu pentru planul mesianic de aducere a lui Hristos ca mântuitor și rege al omenirii, al universului. Această dedicare totală se vede în promovarea omului ascultător David și în respingerea regelui plin de sine Saul. Este o mare încurajare să vedem la lucru dedicarea lui Dumnezeu față de mântuirea noastră în această parte a istoriei, și să știm că El este același, ieri, astăzi și în veci.

Pe Domnul îl vedem clar drept sprijinitor al lui David, dar și drept critic sever al decăderii poporului, mai ales în materie de violență și imoralitate. Pedepsirea poporului în cazul prigonirii și uciderii gabaoniților și în cazul molimei apărute cu ocazia recensământului lui David, care a indicat prezența unei mândrii omenești neobișnuit de mari, sunt astfel de cazuri. În această ultimă ocazie este ciudat să îl vedem pe Ioab dovedind mai mult bun simț decât David, cu privire la numărarea leviților.

Dincolo de această încurajare centrală, mai sunt și altele. Problemele lui David cu educația copiilor săi ne atrag atenția că liderii trebuie să aibă o atenție dublă față de felul în care își cresc copiii, altfel pot apărea dezamăgiri mari. Orice părinte, nu doar liderii, trebuie să își crească atent copiii, din acest motiv. Familia este un bun foarte prețios, o mare investiție, care trebuie păzită.

La vârsta de mijloc, apar crize de identitate masculină sau feminină, care pot crea probleme. Trebuie să fim pregătiți pentru aceste crize, cu consiliere potrivită și cu pocăință, în caz de greșeli.

Răspunsul nostru față de violență trebuie să fie clar, temperat, sub controlul Duhului Sfânt și al Scripturii.

Femeile au o prezență mai ștearsă în cartea 2 Samuel, față de cartea 1 Samuel. Multe au un portret dramatic. Bat-șeba, ca femeie care cedează ispitei, dar care apoi, ca mamă vrednică a lui Solomon, și credincioasă, este înțeleaptă, căutată, și respectată.

O vedem pe Mical, într-o formă de împietrire sufletească care va îi va hotărâ și destinul, deoarece a rămas stearpă. O vedem pe sora ei Merab și pe o țiitoare a lui Saul, Rițpah, rămânând fără copii, dezolate, nemângâiate.

Vedem formele aspre ale corupției în stat și violența luptei pentru putere. Crimele lui Ioab pentru păstrarea poziției. Complotul împotriva lui David. Comploturile împotriva lui David și Solomon, la care ajung să participe și Abiatar și Ioab.

Vedem câteva greșeli ale lui David care ne atrag atenția asupra păcatelor noastre și asupra vulnerabilității noastre. Astfel, el a fost în stare să cadă în isпита cu Bat-șeba și să plănuiască uciderea lui Urie, soțulu ei, după ce a încercat să își ascundă păcatul și nu a reușit. Observăm generozitatea fără egal a lui David, dar și situații în care a fost înșelat în judecățile sale și a acționat nedrept și pripit ca în cazul lui Țiba, administratorul domeniilor lui Saul, și a lui Mefiboșet, fiul al lui Ionatan.

Vedem respectul lui David față de chivot, în timpul fugii din Ierusalim, când Absalom a încercat să îi ia tronul. El nu a vrut să se asemene cu Hofni și Fineas, fiii lui Eli, care au luat chivotul cu ei ca să aibă un ascendent religios și miraculos față de dușmanii lor filistenii, și totuși au fost părăsiți de Domnul, spre nefericirea lor, și l-au pierdut în război, ca pradă.

Personajele cărții 2 Samuel

Cartea 2 Samuel are alte personaje principale față de cartea 1 Samuel. David rămâne în centrul atenției, desigur, dar Saul și Ionatan nu mai sunt prezenți, nici Samuel, nici Isai, tatăl lui David. În schimb, sunt alți copii sau nepoți ai lui Saul, ori ai lui David, ori veri ai lor ori unchi care participă la conducere și arată cum confruntarea între David și Saul, a devenit o confruntare serioasă între două case regale puternice.

DAVID

Este regele care domină cartea 2 Samuel, ca eroul al ascultării și încrederii în Dumnezeu, care însă nu reușește să treacă prin viață fără câteva erori și două greșeli majore, inacceptabile, din care a ieșit însă prin pocăință. El a fost un rege bun în slujba regelui Hristos, cel mai bun, s-ar putea zice, pentru că toți regii care vor veni după el vor fi comparați mereu cu credințioșii părintelui lor David. Îl vedem că

întreabă mereu pe Dumnezeu, înaintea tuturor deciziilor majore și că are mereu inițiative spre gloria lui Dumnezeu. El câștigă bătălii, face dreptate în popor, scrie psalmi, aduce chivotul la Ierusalim, strânge materiale pentru construirea Templului, el îi mulțumește lui Dumnezeu pentru grija sa divină pentru familia sau casa sa. Este confruntat permanent cu purtarea lipsită de etică și credința a unora din familia sa, cum sunt nepoții săi, Ioab, Abișai și Asael care au devenit comandanți militari importanți.

IOAB, ABIȘAI, ASael, FII ȚERUIEI, NEPOȚII LUI DAVID

Prezența lor la conducerea armatei arată valoarea și influența familiei lui Isai. Țeruia era sora mai mare a lui David. Ioab, Abișai, și Asael erau viteji, hotărâți în acțiune și loiali regelui. Din nefericire, ei erau și orgolioși, nedrepti, și eliminau pe oricine le stătea împotrivă prin orice mijloace, fie ele și necinstite. Cu cât îi cunoaștem mai bine ne mirăm cum Dumnezeu l-a scos un asemenea David exemplar din această familie și cum el a fost un rege cu totul credincios și admirabil în caracter. De asemenea, vedem în viața acestor nepoți o sete de putere asemănătoare cu cea vizibilă în viața regelui Saul și a familiei lui, precum și un legalism asemănător cu al lor, o religiozitate formală, în care Dumnezeu și poruncile sale nu erau luate foarte în serios. În afară de David, cei din familia părinților lui David ne arată că în Israel exista un amestec periculos de credincioșie și nepăsare față de Dumnezeu.

Ioab îl ucide prin capcană pe Abner, unchiul lui Saul, generalul israelit căruia David plănuia să îi dea conducerea armatelor unite ale lui Iuda și Israel. Apoi îl va ucide pe Absalom, fiul răzvrătit al lui David, din orgoliu că i-a incendiat ogorul. Bineînțeles, și-a mascat crima sub scuza că l-a ucis pe autorul loviturii de stat. Și-a ucis propria rudă, pe vărul Amasa, general, de asemenea, când și-a dat seama că David voia să îl pună în locul său, pentru că era mai drept. A fost gata să îl sprijinească pe David și să îl ucidă pe Urie, așezându-l în prima linie a bătăliei și retrându-i deodată paza spatelui. A fost gata și el și Abișai, să îl ucide pe Șimei, cel care începuse să îl blesteme pe David, pe când fugea de Absalom.

Dintre ei toți, Abișai pare să fi fost cel mai drept. Asael a dat dovadă de orgoliu și nesăbuintă când l-a atacat pe Abner cu mâinile goale și a respins ultimatumul acestuia de a se înarma. Rezultatul acestei încercări de batijocură, a fost moartea rapidă, căci Abner l-a executat repede și profesionist.

Iș-Boșet

Unul din fii rămași ai lui Saul, care ajunge împărat. Era ambițios, dar nepriceput și lipsit de curaj. Nu avea viziune politică, nici religioasă, dar ar fi vrut să continue dinastia. L-a acuzat pe Abner pe nedrept de acces la haremul regal, iar Abner i-a restras sprijinul militar. Din păcate, Abner a fost ucis de Saul, iar doi căpitani ai lui, l-au ucis pe Iș-boșet în somn și i-au tăiat capul. David i-a condamnat pe amândoi la moarte, ca pe doi ucigași care și-au executat victima în timpul somnului.

Mefiboșet

Era fiul lui Ionatan, și era olog. David i-a confirmat bogățiile, din cauza tatălui său, Ionatan, și l-a ținut pe cheltuiala împărăției sale. Țiba, slujitorul său, l-a bârfit urât, pe nedrept, acuzându-l că la răscoala lui Absalom, l-a sprijinit pe acesta și nu pe David. Atunci, David, cam în grabă – și probabil datorită tristeții că fugea din Ierusalim din cauza lui Absalom, l-a pus pe acesta să împartă averea cu Țiba, jumătate – jumătate. Mefiboșet rămas simbolul harului față de familia lui Saul, de asemenea, un simbol al scoaterii acestei familii de la domnie, precum și un exemplu că uneori David, dacă nu veghea, putea fi și el nedrept.

ABNER, FIUL LUI NER, UNCHIUL LUI SAUL

Generalul principal și paznicul lui Saul. A reușit să scape cu viață din ultima bătălie și apoi l-a sprijinit la tron pe Iș-boșet, fiul lui Saul. Era un conducător abil, curajos, corect, dar un pic credul. L-a crezut pe Ioab când acesta l-a chemat să se sfătuiască, dar l-a omorât la poarta cetății. Este unul din oamenii cu care David a încercat o alianță politică în Israel ca să atragă tot poporul către sine, dar care a fost zădărnicită de propria sa familie, adică de Ioab. David va face clar că nu a fost porunca sa secretă de a-l elimina pe Abner, iar poporul a înțeles.

AMNON

Fiul lui David și al lui Ahinoam, din Izreel. A fost primul fiu al lui David. El a fost și primul care a căzut în adulter, din familia lui David, după păcatul acestuia cu Batșeba, soția lui Urie. Aceasta a fost una din urmările căderii lui David. Probabil că exemplul rău al tatălui a fost imitat cu prea mare neîngrădire. Amnon a fost atras sexual de sora lui vitregă Tamar, din neam regesc, sora lui Absalom, care era și ea o fată foarte frumoasă și o tot invita direct la o viață promiscuă, și era supărat că Tamar nu îi împărtășea sentimentele și îi răspundea la

avansurile sale repetate. Atunci, el a pus la cale o capcană de atragere în viol. Absalom și Tamar erau copiii lui David, iar mama lor era Maacha, fiica lui Talmai, regele Gheșurului. La plănuirea acestei capcane l-a ajutat din păcate, vărul său Ionadab, fiul lui Șimei, fratele lui David, un om foarte viclean. În urma întâmplării, Tamar a plâns mult și a fugit nemângâiată. Absalom s-a răzbunat pe el și l-a ucis la o petrecere de tunsul oilor.

IONADAB, FIUL LUI ȘIMEA, FRATELE LUI DAVID

A trăit la curtea lui David și era cunoscut drept un consilier șiret și priceput – dar nu neapărat priceput la lucruri bune (2 Sam. 13:3). El l-a învățat pe Amnon cum să organizeze violul sorei sale Tamar. Mai târziu, când Amnon a fost ucis de Absalom, Ionadab a fost cel care a încercat să îl încurajeze pe David, spunându-i că nu toți fiii săi au fost uciși, ci numai Amnon. A rămas un exemplu că în familia lui David erau unii foarte pricepuți și vicleni în același timp. Aveau priceperea politică a lui David, dar nu și credințioșia acestuia față de Dumnezeu.

ABSALOM

Fiul lui David și Maacha, fiica regelui Talmai, al Gheșurului, Absalom era un om inteligent, răbdător, orgolios. Îi plăcea politica ascunsă, subtilă, comploturile, și era gata să acționeze decisiv și rapid, ca își asigure succesul. Așa a făcut când a sfătuit-o pe Tamar să nu mai plângă pentru că o va răzbuna el, așa a făcut când a organizat cu inteligență și pe ascuns, uciderea fratelui său Amnon, așa a făcut când a dat foc ogorului lui Ioab, ca să îl determine să pună o vorbă bună pentru el la David, așa a făcut când a câștigat inima poporului și i-a subminat conducerea, ca să dea în cele din urmă o lovitură de stat foarte hotărâtă, în care nu s-a dat înapoi de la nimic, ca să își asigure puterea pe toate planurile. Era un om foarte frumos, cu păr lung și puternic, și îi plăcea probabil, să se asemene cu Samson, sau cu zeii antici. Era orgolios și înfumurat, de aceea, a ascultat sfatul lui Șimei, care l-a măgulit și l-a făcut să se simtă invincibil, doar ca să îl facă să piardă și să fie învins. L-a ascultat pe Șimei, și nu pe Ahitofel, ceea ce arată că era foarte vulnerabil la laude. În cele din urmă, Ioab l-a înfrânt în bătălia împotriva rebeliunii, dar l-a și ucis, ceea ce arată cât de violenți puteau fi bărbații din familia lui David.

AMASA, FIUL LUI ABIGAIL, SORA LUI DAVID

Pe lângă Ioab, nepotul său, Amasa este al doilea general înrudit cu David care a condus armata lui Israel. El a fost pus în funcție de

conducător militar suprem de Absalom, fiul lui David, văr cu Amasa, în timpul loviturii sale de stat. Aceasta însemna că familia lui David era influentă și avea oameni capabili, și ca lideri politici, și ca militari. David a dorit să îi pună general suprem, ca să pacifice țara, după ce Absalom a murit, iar rebeliunea a încetat. Ioab însă la fel ca pe Abner, prin înșelăciune, l-a ucis și pe acest pretendent, punându-și funcția la adăpost. De aceea, David se va distanța de Ioab și Abișai, nepoții săi, fiii Țeruei, pentru că erau prea violenți și orgolioși și erau gata să își ucidă propriile rude pentru a-și păstra puterea și poziția în stat.

HUȘAI

Hușai, Architul, era născut în cetatea Archi. A fost prietenul apropiat și sfătuitorul de nădejde al lui David. A fost gata să îl însoțească în exil, când David fugea din Ierusalimul ocupat de Absalom. David l-a rugat însă să rămână în Ierusalim și să anuleze sfaturile inteligente și abile, foarte eficiente, ale lui Ahitofel. Deși nu era la fel de pătrunzător și abil ca Ahitofel, Hușai a reușit să împlinească cerința lui David, și a reușit cu ajutorul Domnului. El s-a prefăcut a fi sprijinitorul lui Absalom, pentru că așa cum a spusel, era gată să sprijine toată casa regală a lui David, nu doar pe David, al cărui timp trecuse. El a îndurat bine ironia lui Absalom, și-a păstrat calmul și a știut să îi măgulească orgoliul. A știut cum să descrie în culori negative sfatul viclean și exact al lui Ahitofel, și l-a anulat, propunând o strategie militară mai amplă, aparent mai glorioasă și sigură, dar cu siguranță defectuoasă și ineficientă. Absalom l-a ascultat și a fost înfrânt în bătălie. Hușai era abil și un foarte bun psiholog și retor public. S-a dovedit înțelept, prevăzător, convingător, un bun spion dublu, și eficient. Arată calitate consilierilor lui David.

AHITOFEL

Ahitofel, „fratele infidelității”, din cetatea Giloh, din Iuda, a fost și el unul din sfătuitoarii foarte capabili și îndrăzneți ai lui David. Sfatul lui era considerat la fel de puternic ca sfatul venit de la Dumnezeu. Pe timpul rebeliunii lui Absalom a trecut de partea lui Absalom și l-a sfătuit foarte înțelept cum să îl învingă pe David. Sfaturile lui erau exacte și imorale. Psihologic, l-a sfătuit să preia haremul lui David, ca să știe poporul că nu mai este cale înapoi, și afrontul adus lui David este de neiertat. Apoi, militar, l-a sfătuit să îl atace imediat pe David,

cât timp acesta era trist, obosit, și se retrăgea însoțit de puțini soldați. Absalom a ascultat sfatul mai măgulitor al lui Hușai, care l-a îndemnat la o unică, mare și finală bătălie împotriva lui David, pregătită bine și dată mai târziu, când nimic nu îi va mai putea sta împotrivă, căci tot Israelul va îl va urma pe Absalom. Ahitofel, a avut un fiu, numit Amiel sau Eliam (1 Cron. 3:5, 2 Sam. 11:3, 2 Sam. 23:34), care era unul din cei 30 de viteji a lui David. Fata lui Amiel, Bat-șeba, s-a căsătorit cu Urie, un alt viteaz din grupul celor 30. În urma adulterului lui David cu Bat-șeba și a uciderii lui Urie, se pare că Ahitofel a fost cuprins de o ură implacabilă împotriva lui David și l-a trădat. După ce Absalom i-a ignorat sfatul, Ahitofel a înțeles că Domnul îi stă împotrivă, pentru că a dat un sfat letal împotriva unsului Domnului. S-a dus acasă convins de înfrângere și, după ce și-a organizat moștenirea, s-a sinucis, prin spânzurare (2 Sam. 17:3). El și-a dat seama bine că nu mai are nici un viitor și că va fi ucis pentru imoralitatea sfaturilor sale. Ahitofel devenit un precursor și arhetip pentru Iuda și trădarea sa (vezi Ps. 49:1). A fost un om abil, priceput, dar lipsit de credincioșie și moralitate, lipsit de scrupule. Într-un fel a încercat să facă dreptate, dar nu prin sfințenie, ca Dumnezeu, ci prin ură și păcat.

ȘIMEI

Numele său înseamnă „vestit”, „faimos”. A fost un israelit din seminția lui Beniamin, de unde era și casa regală a lui Saul. El l-a acuzat și l-a blestemat pe David, în timpul fugii din Ierusalim, în vremea loviturii de stat a lui Absalom (2 Sam. 16:5-13). După victoria lui David, l-a întâmpinat la întoarcere, cerând iertare și clemență. David l-a iertat, dar, i-a lăsat vorbă lui Solomon, după încoronare, să aibă grijă de el, pentru că era un om prefăcut și trădător. Solomon i-a dat domiciliu forțat la Ierusalim, și când acesta a plecat din Ierusalim, l-a prins, l-a judecat, și l-a condamnat la moarte.

UZA

Numele lui însemna „puternic” și era fiul unui levit, Abinadab, din Kirjath-jearim, în casa căruia stătuse chivotul după ce a fost adus de la filistenii (1 Sam. 7:1). Fratele său, Ahio, conducea carul în care se afla chivotul când David s-a gândit să îl ridice și să îl aducă la Ierusalim. David se gândise să împrumute metoda cu carul, a filistenilor, la transportarea chivotului. Doi leviți aveau grijă de transport, Uza și Ahio. Totuși, nu așa spusese Moise că trebuia transportat chivotul, ci doar fiii din familia levitică Chehat trebuia să se ocupe de asta (Numeri 4:4-15 și 4:18-20). De aceea, când boii s-au împiedicat, iar chivotul era

să cadă, atunci Uza s-a atins de chivot și l-a sprijinit, iar Domnul l-a lovit și a murit pe loc (2 Sam. 6:2-11; 1 Cron. 13:6-13). Așadar, rămâne valabil, de la cine i-a dat mult, Domnul se așteaptă la mult (israeliți), iar de la cine a dat puțin, Domnul cere mai puțin (filisteni).

URIE

Un militar din grupul celor 30 de viteji ai lui David. Foarte devotat carierei militare și curajos. A fost soțul Batșebe, fata lui Eliam, unul din colegii săi militari din grupul celor 30 de viteji de seamnă. Se pare că nu își prețuia soția prea mult, deoarece deși erau căsătoriți de o vreme nu aveau copii, iar când a venit în permisie de pe front, cu raport pentru David, nu s-a grăbit să meargă acasă să își vadă soția. A dormit undeva pe treptele sau în cămărilor palatului regal, așteptând noile direcții de luptă de la David, ca să le ducă lui Ioab, generalul său. A căzut victimă unui atac armat la care a participat, și în care nu a fost păzit bine de colegii săi, la porunca lui Ioab. Acesta a fost serviciul viclean și criminal al lui Ioab, față de David. În felul acesta Urie a murit, iar după perioada de doliu, David s-a căsătorit cu Bat-șeba. A fost una din cele mai urâte căderi ale lui David, pentru care Domnul l-a pedepsit, lăsând ca violența fratricidă să apară și să crească în familia lui David.

MICAL, MERAB, RIȚPAH

Din familia lui Saul apar menționate în 2 Samuel, două fete ale sale, Mical și Merab, și o soție secundară, sau țiitoare (o soție cu drepturi mai puține la moștenire și avere), numită Rițpah. Merab era fata mai mare, promisă inițial celui ce avea să îl învingă pe Goliat, deci, lui David. Saul nu și-a ținut promisiunea, și a dat-o de soție lui Adriel din Mehola, un alt israelit. Iar Merab și Adriel au avut cinci fii. Acești cinci fii a trebuit să fie pedepsiți în numele casei regale a lui Saul, așa cum se vede în 2 Samuel 21, și au murit ca răscumpărare pentru uciderile făcute de regele Saul în vederea exterminării gabaoniților (locuitori ai cetății Gabaon, urmași ai amoriților, cu care Iosua a făcut un legământ în Numele Domnului că nu vor fi nimiciți niciodată). De fapt, chiar 2 Samuel 2 vorbește despre atacul lui Abner, generalul lui Iș-boșet, împotriva gabaoniților, atac la care se pare că s-a opus Ioab și armata lui David.

Probabil că durerea de mamă a lui Merab a fost foarte mare. Aceeași soartă au avut-o și cei doi fii ai Rițpei, fii ai lui Saul, pe nume

Armoni și Mefiboșet. Toți șapte au murit ca Domnul să ierte păcatul lui Israel și al lui Saul, pentru că din naționalism au ucis oameni nevinovați, și nu și-au ținut legământul de pace. Doar așa a încetat foametea trimisă de Dumnezeu în Israel. În mod deosebit, Rițpah a jelit lângă cei spânzurați, șezând pe un sac așezat pe stâncă și păzindu-le trupurile de păsări ziua și de animalele sălbatice, noaptea, până David a auzit și a luat toate trupurile, inclusiv pe al lui Saul și al lui Ionatan, și le-a îngropat osemintele împreună, cum se face unui neam regal.

În afară de Merab, Mical este amintită și ea, dar nu ca soție care și-a iubit soțul, adică pe David, ci ca pe o aristocrată israelită care l-a disprețuit pe David, bucuria și închinarea lui, când au adus chivotul în Ierusalim. Din cauza acestui dispreț, Mical a fost pedepsită de Domnul și nu a avut copii, toată viața. Adevărul este că viața lui Mical a fost dramatică. La început, ea l-a îndrăgit pe David și i-a scăpat viața. Apoi, sub presiunea lui Saul, tatăl ei, s-a recăsătorit cu un alt israelit, cu Palti din Gaim. După moartea lui Saul, David l-a rugat pe Abner, generalul, să i-o dea înapoi pe Mical, ca preț al bunăvoinței și păcii. Dar a reîntorcerea la David nu a însemnat refacerea vieții, ci a dus la un cămin dominat de dispreț și răceală, lipsit de dragoste.

Aceste trei femei din neamul lui Saul arată cum s-a prelungit pedeapsa Domnului asupra casei regale a lui Saul, și cum au suferit pentru violența clanului, chiar și femeile. Probabil că ele ar fi putut fi influențe spre bine în această casă regală, dar nu au reușit să facă așa, iar Domnul a judecat această stare a inimii lor.

TAMAR

Numele ei însemna „palmier”, și era un nume frumos pentru o fată frumoasă și zveltă. A fost fiica lui David și Maacha, fata regelui Talmai, din Gheșur (o zonă aproape din Galileea, aproape de Siria), un rege priceput și destul de puternic din nordul Israelului, al cărui neam regal exista și pe timpul lui Iosua. Tamar a fost sora lui Absalom. A fost o fată frumoasă și a ținut la legea Domnului. Când fratele său vitreg Amnon i-a cerut să accepte o relație nelegitimă, de concubinaj, ea s-a opus și a spus că așa ceva nu se face în Israel. I-a recomandat lui Amnon să o ceară ca soție de la David, pentru că distanța genetică le permitea acest lucru, iar David putea fi de acord. După necinstirea ei de către Amnon, prin viclenie, ea a plâns mult, s-a jeluit și s-a retras, se pare, din viața publică. Absalom a avut o fiică și trei fii, iar fiicei sale i-a pus tot numele Tamar.

BAT-ŞEBA

A fost fata lui Amiel, sau Eliam, fiul lui Ahitofel. Ea s-a căsătorit cu Urie, unul din vitejii lui David, care era de neam hittit (hittiții au avut un imperiu în Asia mică, pe teritoriul Turciei de astăzi). Se pare că nu a fost foarte fericită alături de Urie, deși parabola profetului Natan, când îl mustră pe David, ar lăsa să se înțeleagă că avea un trai bun cu Urie, totuși. S-a lăsat observată de David, care a invitat-o la palat, și în urma legăturii lor, ea a rămas însărcinată. A fost martora întregului complot pus la cale pentru ascunderea faptului, dar în urma complotului, așa cum se știe, Urie a murit în bătălie, în timpul unui atac în care tovrășii nu l-au sprijinit la nevoie. S-a căsătorit cu David, dar primul lor copil, cel din adulter, a murit. Totuși, al doilea, Solomon, a ajuns regele Israelului și a beneficiat din plin de binecuvântarea Domnului. Se pare că la ea se referă regele Solomon în cartea Proverbe, când vorbește despre sfaturile tatălui și mamei sale, iar capitoul 31 din Proverbe ar cita din învățăturile ei către fiul său, Solomon – numit și Lemuel. A fost o femeie pricepută, înțeleaptă. S-a pocăit de păcatul ei, de aceea Dumnezeu l-a lăsat pe fiul ei Solomon să ajungă împărat. Este citată și în lista neamului lui Hristos, din Matei 1, dar este numită, spre muștrare, nu cu numele ei, Bat-șeba, ci cu titlul „soția lui Urie”.

Așa cum s-a amintit, cartea deschide, conform observațiilor lui Samuel, mai multe direcții de studiu. Constituie, de exemplu, un studiu asupra efectelor păcatului în sistemele sociale și în instituțiile politice. Reprezintă o meditație asupra felului în care, în ciuda defectelor umane, trebuie să urmărim sfințenia și ascultarea de Dumnezeu, și acceptăm muștrările și îndreptările, și ne ajustăm trăirea.

Vitejia nu ține loc de ascultare, nici jertfele. Neascultarea este la fel de rea ca vrăjitoria. Este important să nu ne aflăm doar sub o influență temporară a Duhului Sfânt, ci să fim transformați și conduși literalmente de Duhul Sfânt în viața personală, în familie, în profesie, în slujirea Domnului.

Cartea 2 Samuel: seria studiilor biblice**OCTOMBRIE**

31, 2 Sam 1-3, Începutul domniei: noi responsabilități

NOIEMBRIE

7, 2 Sam 4-7 Conducerea bună: relații, capitală și închinarea

14, 2 Sam 8-11, Bucuria biruinței, și capcana ispitelor

21 2 Sam 12-14, Efectele păcatului și efectele pocăinței

28, 2 Sam 15-18, Răzvrătirea lui Absalom și paza Domnului

DECEMBRIE

5, 2 Sam 19-22, Consolidarea domniei lui David

12, 2 Sam 23-24, Secretul lui David: vitejii și închinarea

Partea 2a: Ghid de studiu

Octombrie

31 oct. , Începutul domniei, responsabilități noi pentru David, 2 Sam 1-3

(A) 2 SAM 1-2, ÎNCEPUTUL DOMNIEI: ASCULTAREA DE DOMNUL, 2:14

Aceste două capitole asigură trecerea de la cartea 1 Samuel la cartea 2 Samuel. Este vorba despre istorisirea morții lui Saul și reacțiile lui David față de tragedia înfrângerii lui Israel. Apoi se arată cum domnia lui David în Israel a început în cetatea Hebron, iar la început a domnit numai peste tribul lui Iuda. Observațiile esențiale sunt legate de credințioșia lui David față de regele lui Israel, uns de Dumnezeu în slujire, și de precauția sa la începutul domniei. În aceste împrejurări, așa cum ne-a obișnuit, David cere din nou călăuzirea Domnului pentru ceea ce urmează să facă.

Până la luarea acestor decizii, citim o pagină neașteptată despre pedepsirea unui tânăr luptător amalecit, care a pretins că l-a ucis pe Saul și l-a jefuit, după care i-a adus prada la David. Povestea lui nu face decât să ne confirme problemele amaleciților care aveau o cultură a atacului laș, a profitului prin jaf, necinste și minciună. Ei încercau fără încetare să intre în viața lui Israel în diverse moduri și să-i ispitească la răutate sau la mândrie.

Pedepsirea amalecitului jefuitor și mincinos (1:1-16)

Cunoaștem deja din 1 Samuel 31, felul în care a murit Saul. El s-a sinucis aruncându-se în propria sabie, după ce scutierul său a refuzat să-i ia viața, pentru că nu a dorit să se atingă de unsul Domnului. Apoi, văzând că regele a murit, s-a sinucis și scutierul.

Totuși, un beduin amalecit dornic de răsplată, a venit la David după bătălie și i-a spus altă poveste. David se întorsese la Țiclag și stătea acolo cu oamenii săi, după ce recuperaseră totul din mâinile bandelor de amaleciți din pustiu care le jefuiseră casele și familiile. Conform acestui amalecit, el ar fi ajuns din întâmplare pe câmpul de luptă, pe dealul Ghilboa, fără a fi unul din soldați care au luptat în bătălie, și a văzut, așa cum a spus el, cum au murit Saul și Ionatan. De fapt, era un jefuitor de cadavre, un profanator de morți răpuși pe câmpul de luptă. El a povestit că la cererea lui Saul l-a ucis pentru că și

așa nu avea șanse să trăiască, rămas singur. Apoi, i-a luat coroana împărătească și brățara de aur de pe mâna dreaptă și le-a adus la David, ca trofeu. El spera să fie felicitat și răsplătit.

În schimb, David a reacționat foarte diferit. El și oamenii săi și-au sfâșiat hainele și au plâns toată ziua. Apoi, David l-a muștrat aspru că l-a ucis pe rege și că l-a jefuit pe alesul Domnului. Ca răsplată, David a poruncit să fie el însuși ucis. Se pare că mai târziu David a aflat din surse de încredere cum a murit Saul (1 Sam 31). Cartea însă ne arată loialitatea lui David, dreptatea lui față de jefuitori și profanatori, precum și minciuna și jaful în care trăiau amaleciii. Cele două caractere sunt puse într-un contrast puternic. David, cel credincios, nu se bucură că i-au murit dușmanii, pentru că acolo îi muriseră și prietenii și, în primul rând, fusese înfrânt Israel. El jelește tragedia înfrângerii împreună cu oamenii săi. El nu îi răsplătește pe jefuitori și mincinoși și pe aducătorii de vești rele, ci îi confruntă cu nedreptatea lor. În înfrângeri, precum și în victorii, se vede mai bine ce fel de caracter ai. Ce poziție ai tu față de aceste valori: dreptate, generozitate, compasiune? Dar față de defecte de caracter cum sunt minciuna, trăirea din jaf, umblarea după avantaje și răsplătiri nemeritate? Credeți că ele ne afectează și cultura noastră?

Elegia lui David, compusă la moartea lui Saul și Ionatan (1:17-27)

În această situație, David compune un psalm de jale, o elegie, un poem al plângerii, pentru Saul și Ionatan. Este drept că Saul îl prigonise, ca un dușman fără îndurare, dar Ionatan îl ocrotise și îi fusese prieten de nădejde. Totuși, David îi deplânge pe amândoi ca pe doi viteji de seamă ai lui Israel care au murit apărându-și țara și poporul.

Mai întâi, David le laudă vitejia (21-23), apoi generozitatea (24-25). În 26-27, David amintește în cuvinte foarte alese prietenia lui cu Ionatan: o prietenie, dincolo de invidie și interese, o prietenie ca între doi slujitori ai Domnului și al lui Israel, o prietenie profund umană, care depășește simpatia reciprocă și depășește și dragostea între o femeie și un bărbat. Expresiile folosite de David sunt foarte profunde și foarte curajoase. Oare cum putem defini dragostea între oameni, dar dragostea între om și Dumnezeu? Astăzi concepțiile despre dragostea au degenerat în pofte și în interese, sau în senzații și trăiri de moment.

David și călăuzirea Domnului pentru domnia sa la Hebron (2:1-11)

Lecțiile vieții lui David își arătau roadele. David a învățat să îl întrebe întotdeauna pe Domnul. De aceea, el îl întreabă pe Dumnezeu dacă se meargă pe dealuri la cetățile lui Iuda și să își înceapă domnia. Domnul

îi arată să meargă la Hebron, și David ascultă el va domni acolo ca împărat pe Iuda, vreme de aproape opt ani (4, 11).

Este adevărat că suntem oameni neînsemnați trăind pe o planetă mică, pierdută undeva în universul uriaș din jurul nostru, iar Dumnezeu este nemărginit. Totuși, lui îi place să îl întrebăm și ne oferă călăuzirea sa în viață, pentru că suntem copiii lui. Iar nouă ne este de foarte mare folos. Este bine să căutăm călăuzirea Domnului în toate proiectele vieții. Dumnezeu este, ca să zicem așa, un „Dumnezeu jucător”, iar planurile noastre fără călăuzirea voiei lui și fără integrarea lor în planurile lui, nu au rezultate binecuvântate.

Revenirea lui David în Israel și ascensiune la tron nu a fost foarte rapidă. Când el s-a întors în ținutul lui Iuda, Abner, fiul lui Ner, unchiul lui Saul, și generalul armatei acestuia, l-a pus pe Ișboșet, fiul lui Saul, domn peste tot Israelul care mai rămăsese, adică peste tot mai puțin peste Iuda (9). Au apărut astfel două case domnitoare: casa ambițioasă a lui Saul, venită din Beniamin, și casa lui David, mesianică, venită din Iuda, aleasă de Dumnezeu. Este uimitor cum oamenii aleg să meargă înainte cu ambițiile lor împotriva planurilor manifeste ale lui Dumnezeu, deși toți știau că Samuel îl unsese pe David ca rege în locul lui Saul. Cât de mare poate fi răzvrătirea din inimile noastre, dacă și poporul lui Dumnezeu s-a răzvrătit împotriva lui?

Conflictul celor două domnii, între frații israeliți și iudei (2:12-32)

Cele două regate formate neașteptat, după moartea lui Saul, erau regatul lui Iuda și regatul lui Israel. În Iuda domnea David, la Hebron, iar Israelul era condus de Iș-Boșet, fiul lui Saul. Deși știau că Domnul l-a ales pe David, familia lui Saul a continuat să urmărească alte planuri, diferite, de rezistență față de Dumnezeu și de asigurare a unei dinastii beniaminite în Israel. Probabil, se simțeau îndreptățiți să continue dinastia. Este posibil ca Ionatan să fi adoptat aceeași politică, dacă trăia.

În secțiunea 2:12-32 se vede cum cele două armate evreiești, a lui Ioab, nepotul lui David, care reprezenta țara lui Iuda, și a lui Abner, unchiul lui Saul, care reprezenta restul Israelului, se întâlnesc pe câmpul de luptă. Confruntarea este și ciudată și aspră. Situația nu este de bun augur. Abner, după obiceiul lui Saul, ieșise să îi atace și să îi ucidă iarăși pe cei din Gabaon, cu care Iosua făcuse un pact de neagresiune. Din cauza încălcării păcii, vom vedea în 2 Samuel 21 cum Domnul va trimite o foamete în Israel, care nu v-a încetat decât după ce 7 șapte din urmașii lui Saul au fost condamnați la moarte.

Așadar, Abner pleca într- o campanie nedreaptă, de exterminare, iar Ioab îi ține fața ca să îl împiedice. Ca să tranșeze confruntarea, Abner propune un fel de joc marțial, dar un joc letal: să se bată 12 tineri din armata lui Saul cu 12 tineri din armata lui David. Rezultatul este egalitate perfectă. Toți au fost la fel de buni, la fel de iuți, și au murit la fel, toți 24. Este un episod straniu care amintește de luptele cu gladiatori ale romanilor. Un joc militar-sportiv cu două echipe de 12, care se luptă până la moarte. Jocul lor nu a oprit bătaia, iar armata lui David a înfrânt armata lui Abner.

Finalul bătăliei este și el foarte ciudat, pentru că include și o confruntare de orgolii, și ea letală, între Abner și Asael, fratele mai tânăr al lui Ioab. Consecințele confruntării vor fi aspre pentru Abner, care mai târziu va fi ucis din această cauză de Ioab.

Asael neînarmat în urmărește în fugă pe Abner, cu gând să-l doboare și să îl ucidă, probabil, chiar cu armele acestuia. Fiind iute, îl ajunge pe Abner și îl provoacă. Probabil, se credea un fel de David care îl va ucide pe Abner, un fel de Goliat dintre evrei. Abner, mai cinstit, evită lupta și îi cere să se înarmeze cumva, altfel va fi lovit și va muri. Mândru, Asael refuză, iar Abner, calculat și rece, îl execută simplu, fără ezitare. Abner își dă seama că lupta aceasta era fără sens și mergea spre distrugerea a doua armate care, de fapt, erau prietene. El cere pace, iar Ioab este de acord să se oprească lupta.

În toată secțiunea se vede asprimea confruntării între casa regală a lui David și casa regală a lui Saul. Se vede egalitatea valorii militare a celor două armate. Se vede orgoliul și neînțelepciunea lui Asael, precum și etica militară a lui Abner. O întrebare se impune: ce pot dovedi vitejia și onoarea militară, atunci când bătăliile nu sunt după voia lui Dumnezeu? Toți vor pierde de toate părțile. Și astăzi mulți se luptă în organizații creștine sau în biserici, încurajând partide și clanuri: rezultatele nu vor fi spre slava lui Dumnezeu, ci doar pierderi pentru toți cei implicați.

(B) 2 SAM 3, ÎNCEPUTUL DOMNIEI: CONDUCERE ETICĂ, EDUCAREA COPILOR, 3:39

Odată ajuns rege peste Iuda, în cetatea Hebron, David a văzut că domnia lui a început, dar odată cu aceasta a venit și timpul să dea exemple morale bune, clare, întregului popor. Primul conflict pe care a încercat să îl rezolve pașnic a fost cel cu regele temporar al Israelului de nord, cu Iș-Boșet, fiul lui Saul, a cărui armată era condusă de generalul Abner, vărul lui Saul, un bun conducător militar. David a vrut să îi dea lui Abner funcția de comandat principal al armatei, ca răsplată pentru unificarea țării. Din nefericire însă Ioab, nepotul lui

David și conducătorul cunoscut al armatei sale, l-a ucis pe Abner din invidie, în mod prefăcut, viclean, atrăgându-l într-o cursă. S-ar fi putut spune că și-a răzbunat fratele, pe Asael – ucis de Abner, dar ucis în luptă dreaptă.

În afară de aceasta, David trebuia să își unifice familia, ca să revină la zi cu toate relațiile sale și cu toate rudeniile. Așa cum știm, după fuga sa la filistenii, soția lui, Mical, fata lui Saul, fusese silită să meargă după alt soț, Paltiel, fiul lui Laiș, și să dea divorț de David – unilateral, fără consimțământul lui. Oare ce trebuia să facă acum, regele David, ca să fie un conducător după voia lui Dumnezeu?

În situații de răsturnări de conducere și de refacere a țării și a lucrării iese la iveală responsabilitatea liderilor. Conducerea creștină este un test al ascultării de Dumnezeu, al încrederii, al rugăciunii, al urmării standardelor lui Dumnezeu. Ești un lider responsabil? Ceri liderilor din jurul tău să acționeze principal?

Educația copiilor și responsabilitățile conducerii

Așa cum spune 2 Samuel 3:1, „războiul a ținut mult între casa lui Saul și casa lui David. David era tot mai tare, și casa lui Saul mergea slăbind.” Acestea sunt două caracterizări foarte sugestive: o familie progresează, cealaltă coboară tot mai jos.

Până acum David umblase în pribegie și, deși era înșurat, nu avusese copii. Acum, însă, fiind așezat la casa lui, a avut și fii. Primii săi fii s-au născut la Hebron și au fost șase la număr: primul a fost Amnon (mama sa era Ahinoam), apoi Daniel sau Chileab (mama lui era Abigail), apoi Absalom (mama lui era Maacha, fata regelui Talmai, din Gheșur), Adonia (fiul Hagitei), Șefatia (fiul Abitalei) și Itream (fiul Eglei). Pentru un rege din acel timp, familia putea include mai multe soții, deși idealul biblic de la Adam sau Noe, sau chiar Avraam, era un soț – o soție. Lăsând acest subiect pentru o altă discuție să privim la o primă responsabilitate clară a regelui David: cum îți crești copiii, când ai o funcție de conducere? Întrebarea nu este banală, pentru că trei dintre ei vor crește neastâmpărați și vor fi implicați în conflicte de familie, în care chiar își vor pierde viața (Amnon, Absalom și Adonia). Deci cum îți crești copiii, când ai funcții de conducere și ești ocupat?

Delimitarea de rău și de trădări

Văzând dezbinarea dintre Israelul de nord și regatul lui Iuda, în sud, David se gândește la o strategie de unificare. El încearcă să îl atragă de

partea sa pe Abner, fiul lui Ner, vărul regelui Saul (Chiș, tatăl lui Saul, și Ner, tatăl lui Abner, erau frați, 1 Sam. 14:51). Abner era foarte loial familiei lui Saul și îl sprijinea pe fiul lui Saul rămas la tron, Iș-Boșet. Dar Iș-Boșet („fiul lui Baal”, sau „fiul rușinii”, un nume curios pentru un evreu), a intrat în conflict cu Abner, venind cu acuzații false că Abner a încercat să îi uzurpe autoritatea regală (3:7-11). Foarte supărat de aceste acuzații, Abner se întoarce spre David cu o propunere de pace și de unificare a lui Israel (3:12).

David acceptă propunerile și îi promite lui Abner funcția de general principal în armată. Se observă un pic mândria lui Abner, pentru că el se poartă ca și cum doar prin sine se poate asigura domnia deplină a lui David. Or, știm, că Dumnezeu promisese că i-o va asigura, și putea să o facă și fără Abner (11-12). Ca preț al înțelegerii stabilite, David îi cere ca să îi fie înapoiată soția sa dintți, Mical, fiica lui Saul. Era legal să se întoarcă, dar familia ei nu a fost scutită de multe tristeți. Saul o determinase pe Mical să divorțeze, ca să nu mai aibă David drept de domnie, și acum Mical a trebuit să își părăsească iarăși căminul, ca să revină la David. Uneori, părinții intervin foarte nepotrivit în viața familiilor copiilor lor. Domnul să dea tuturor înțelepciune ca în vreme de conflict să rămânem credincioși lui și principali în hotărâri și acțiuni.

În al doilea rând, observăm că David este confruntat cu ambițiile și caracterul răzbunător al lui Ioab. Ioab nu vrea să renunțe la funcția sa de general și îl ucide pe Abner (24-26). David s-a străduit din greu să se delimiteze de această crimă, și să comunice poporului că el, ca rege, nu încurajează pe nimeni la vendetă și lăcomie. A reușit să facă acest lucru (37-38), dar a văzut cu tristețe că oamenii lui de încredere, rudele lui, nu erau oameni drepti și binevoitori. De ce lasă Dumnezeu, uneori, ca în timp ce ai o funcție de conducere, în jurul tău să fie oameni violenți și incorecți, trădători? Lângă David a fost Ioab, care avea un caracter necinstit. Lângă Domnul Isus a fost Iuda. Creștinul trebuie să știe să rămână credincios chemării lui Dumnezeu chiar este înconjurat și de oameni care nu sunt de încredere sau care nu sunt credincioși (39).

APLICAȚII:

Ți-ai făcut un obiceiul de a te ruga Domnului și a-i cere călăuzirea atunci când trebuie să iei o decizie? De ce a fost important că Dumnezeu l-a îndrumat pe David să meargă la Hebron?

.....
.....
.....

De ce credincioșii nu trebuie să intre în lupte de partide în organizațiile creștine și în biserici? Ce putem învăța din 2 Samuel 1-2?

.....
.....
.....

Cum și-a arătat David generozitatea, patriotismul și credincioșia față de Domnul, în cântecul său de jale pentru Saul și Ionatan? Putem învăța de la el să fim și noi generoși cu adversarii noștri?

.....
.....
.....

Ce principii ai în creșterea copiilor, atunci când ești ocupat cu responsabilități de conducere, de serviciu? Unde credeți că David, în educația copiilor săi, a greșit?

.....
.....
.....

Cum s-a delimitat David de violența și răzbunările lui Ioab? De ce trebuie să avem o conducere dreaptă, cinstită, în lucrările și serviciurile noastre?

.....
.....
.....

Cum ar trebuie să intervină părinții în viața copiilor lor? Care au fost greșelile lui Saul? Dar ale lui David? Dar ale lui Eli ori chiar Samuel?

.....
.....
.....

Noiembrie

7 nov., 2 Sam. 4-7, Conducerea bună: relațiile, capitala și închinarea

(A) 2 SAM 4-5, PROVOCĂRILE CONDUCERII: DREPTATE ȘI ÎNCHINARE, 5:9-10,

Capitolele 4-5 ne arată cum David respectă memoria regelui Saul și promisiunile față de prietenul său, Ionatan, fiul lui Saul. Un bun conducător își respectă predecesorii chiar dacă au fost oameni cu defecte, mai puțin buni decât sine. El își respectă și legămintele prietenilor de altădată, când prietenii trec din viața aceasta. Cuvântul statornic și respectul față de înaintași sunt valori de mare preț în caracterul unui conducător. Și în vremea lui David a fost așa, și la fel este și astăzi. Cei care sunt drepecți sau buni, dar numai față de prieteni și față de propria lor generație în viață, sunt de fapt, incorecți, părtinitori și nu au stofă de conducători eficienți.

Dreptate față de înaintași: David și familia lui Saul (4:1-12)

Primele istorisiri ne arată cum, după uciderea vicleană, nedreaptă a lui Abner, de către Ioab, regele Iș-boșet, fiul lui Saul, care domnea peste Israelul de nord, și-a pierdut domnia. Acest Iș-boșet, ar fi trebuit să îi cedeze coroana lui David, căci știa că David fusese uns ca rege. Din ambiție însă, și în virtutea inerției, el a continuat să se țină de tronul Israelului, în timp ce David era doar domn pe seminția lui Iuda. Se pare că era un om bănuitor și acuzator, nu un erou sau un conducător cu abilități.

În situația dată, observăm că linșajul politic și crima li se păreau normale evreilor. Adevărul este că doar câțiva ani înainte, Saul a încercat să îi ucidă pe David și pe Samuel, și chiar i-a ucis pe Abiatar și preoții din Nob pentru că îl sprijiniseră pe David. De data aceasta, doi căpitani evrei din armata lui Iș-boșet, Baana și Recab, din același trib ca al lui Saul, adică din seminția lui Benjamin, planuiesc să îl ucidă pe regele lor, și reușesc, pe când acesta dormea. Ei vin cu capul lui Iș-boșet la David ca să pretindă că au făcut voia Domnului și, probabil, să ceară o răsplată (4:6-7). Decăderea lor se aseamănă cu cea a amalecitolui care s-a lăudat că l-a ucis pe Saul (2 Sam. 1). De aceea, David îi pedepsește la fel pe amândoi și îi condamnă la moarte pentru crima lor mișelească, la fel cum făcuse și în cazul amalecitolui cu gând de răsplătire și lingușire în numele Domnului (4:11-12). Poate că mulți,

astăzi, i-ar fi răsplătit pe astfel de oameni. Cât de corect ești în evaluări și judecăți, ca lider, când ești lingușit și sprijinit prin nedreptăți și abuzuri? Domnul se uită foarte atent la caracterul nostru.

În același timp, în capitolul 4:4 și în 9:1-13, David își ține promisiunile față Mefiboșet, fiul olog al lui Ionatan, și l-a luat lângă sine în Ierusalim, pe cheltuiala împăratului. David nu și-a uitat prietenii, nici înaintașii, și s-a purtat cu dreptate în slujba Domnului. Aceasta este o primă și mare responsabilitate a liderului credincios. Ca observație, fiul lui Saul se numea Iș-Boșet, „fiul rușinii” (posibil: „fiul care își va rușina vrăjmașii”), sau Esh-Baal, „omul lui Baal” („omul puterii”), iar fiul lui Ionatan se numea Mefiboșet, „gură de rușine” („gură de certare”, „zdrobitor de idoli”), sau „cel ce risipește rușinea”, ori „cel care împrășcă reproșuri și certare”, ori Meri-Baal sau Memfi-Baal („Domnul competiției”, „Domnul care vede”, 1 Cron. 8:34 și 9:40; vezi și Meriba – „ceartă”, sau Meribaal – „domnul certurilor”, în Ex. 17:7). A mai fost un Mefiboșet, fiu al lui Saul, amintit în 2 Samuel 21:8-10, condamnat la moarte de locuitorii Gibeonului pentru abuzurile lui Saul. Este posibil ca Saul să fi vrut prin aceste nume să vestească puterea regală a numelui său, sau muștrarea idolilor, a lui Baal, dar este regretabil, totuși, că nu a ales nume mai bune, iar cele pe care le-a pus, au primit înțelesuri mai degrabă decăzute, decât glorioase.

Bucuriile victoriilor și ascultarea de Domnul (5:1-25)

Ca răsplătire – și conform promisiunilor, Domnul continuă să îl binecuvinteze pe David. Ca urmare a dreptății și generozității sale, tot poporul vine la el și îi propune să fie rege peste tot Israelul (5:1-2). Încoronarea s-a făcut la Hebron, unde era David rege (5:3). Toți știau de promisiunea lui Dumnezeu, și totuși atât de târziu au cedat și au primit darul conducerii lui David. Te întrebi dacă nu așa se întâmplă și cu credința în Hristos, fiul lui David. Aflăm că David a domnit 40 de ani, 7 ani la Hebron, și 33 de ani la Ierusalim, peste tot Israelul (5:4-5).

În mod deosebit, aflăm de un mare dar al lui Dumnezeu pentru David și Israel – cucerirea Ierusalimului (5:6-9). Astăzi, din psalmi, știm că mereu este pomenit Ierusalimul și Sionul, fortăreața frumoasă a lui David, simbol al domniei lui Dumnezeu în Israel. Dar până la David, cetatea era în mâna unor păgâni care se considerau invincibili. Dumnezeu a răsplătit credințioșia lui David și i-a dat o victorie foarte frumoasă când a reușit, după sute de ani de dominație evreiască în țara Canaanului, să cucerească Ierusalimul, centrul care a devenit capitală a lui Israel și simbol al împărăției lui Dumnezeu. Din Ierusalim făcea parte și Milo, o fortificație specială în formă de terase sau trepte de

piatră suprapuse, care ținea fața stâncilor și asigura stabilitatea fortăreței lui David și a palatului său.

În afară de această măreață cucerire a Ierusalimului, David iese victorios și alte, multe bătălii împotriva filistenilor (5:10-25). Secretul lui David rămâne același: el mereu îl întreba pe Domnul despre ce fel de bătălie să ducă, Domnul îl călăuzea, iar David îl asculta (5:19, 23, 25). Ar fi atât de valoros ca și noi să ne rugăm și să cerem sfatul și binecuvântarea Domnului în orice acțiune, fie mică, fie mare, și să îl ascultăm.

(B) 2 SAM 6-7, ÎNCHINAREA CURATĂ: CHIVOTUL ÎN IERUSALIM, 7:16

Capitolul 6 ne arată importanța închinării biblice înaintea Domnului. David este felicitat că se interesează de aducerea în atenție a chivotului Domnului, și dorește să așeze cortul întâlnirii și chivotul legământului în capitala Ierusalim. O conducere omenească de succes fără centralitatea prezenței Domnului și a închinării nu este posibilă. David a înțeles bine acest lucru.

Aducerea chivotului Domnului la Ierusalim (cap. 6).

Tot David însă a fost muștrat că inițial s-a gândit să aducă chivotul în Ierusalim cu car cu boi și responsabili de transport, cum a fost Uza, și cu preoți dedicați (leviți, chehatiți) și cu jertfă, așa cum îi poruncise Domnul lui Moise în Numeri 4:15 și Deuteronom 38:8 (David a înțeles până la urmă, vezi 1 Cronici 15:2). Închinare fără ascultare de Domnul nu este posibilă. Din cauza neatenției lor la Cuvântul Domnului, Uza a fost lovit de Domnul și a murit când a vrut să sprijinească acel car unde era chivotul, ca să nu se răstoarne. Domnul cere puțin de la cei cărora le-a dat puțin cum a fost la aducerea chivotului în Israel de la filistenii, dar cere mult celor cărora le-a dat mult, cum este în cazul lui David și a lui Uza (6:4-8). Măsura nu este aceeași. Dumnezeu pune accent mare pe responsabilitatea personală și pe revelație. Închinarea poporului și cântările lui David nu au fost suficiente, trebuia curăție și ascultare (6:5). Aceasta rămâne o mare lecție și pentru închinarea de astăzi, din bisericile noastre.

Ca urmare, David „s-a temut de Domnul în ziua aceea” (6:9), și de abia după o anumită vreme a încercat iarăși să aducă chivotul la Ierusalim (6:12-19). De data aceasta l-a adus cu ajutorul preoților leviți, care au adus jertfe și s-au curățit. De această dată Dumnezeu a primit rugăciunile și bucuria lor, cântările și jocurile prin care s-au închinat.

Mai rămâne o observație de făcut, despre duhul de critică nejustificată. Dumnezeu i-a cerut lui David să țină cont de leviți și de jertfă când aduce chivotul, să nu negligeze cerințele Scripturii. Apoi, i-a primit și cântările și bucuria și jocul. Mical însă, fiica lui Saul și soția lui David, cea divorțată și readusă la palat, l-a disprețuit când l-a văzut cântând și dansând de bucurie înaintea chivotului. Ea avea o abordare aristocrată, pretențioasă a închinării și a vieții, așa cum învățase de la tatăl său, Saul. Ea l-a mustrat pe față pe David și l-a criticat. Dar tocmai asta prețuiește Domnul: curăție, închinare și bucurie. De aceea, și Dumnezeu a mustrat-o în felul său, și a făcut ca Mical să nu poată avea copii. Criticile pretențioase și mândre pe care le aduc legalismul și mândria nu vor avea viitor (6:20-23). Închinarea în ascultare și bucurie, și curăție, are viitor.

Inițiative omenești și divine: importanța voiei Domnului (cap. 7)

Capitolul 7 este deosebit de important în discutarea inițiativelor omenești în închinare și a voiei și viziunii divine. David a fost inspirat să aducă mare contribuții în închinarea înaintea Domnului, în istoria lui Israel. Printre ele putem enumera cucerirea Ierusalimului și transformarea lui în capitală unde să fie și chivotul și cortul întâlnirii, ca să fie și centru al închinării, revitalizarea închinării la templu prin introducerea și organizarea cântării și slujbelor, prin compunerea și alcătuirea colecției psalmilor, construirea de altare în țară.

În capitolul 7 însă apare în mod deosebit dorința lui David de a construi un templu pentru Dumnezeu în Ierusalim. Inițiativa pare bună și profetul Natan îl felicită. Inițial se pare că Domnul aprobă. Totuși, Domnul intervine și îi dă profetului Natan alt mesaj, în cele din urmă: Dumnezeu nu este de acord. Acest mesaj deschide o discuție foarte interesantă.

Inițiativele umane în închinare sunt binevenite, dar ele trebuie verificate în fața voiei Domnului. Domnul era gata să accepte un templu, dar nu voia un templu ca un loc magic de răspuns pentru rugăciuni. În plus, dorea ca templul să fie un loc al păcii, adică să nu fie construit de un rege războinic ca David, ci de un fiu al lui David neimplicat în războaie, de un om al păcii, ca Solomon. Iar mai apoi, Dumnezeu avea deja un cort-templu în ceruri, nefăcut de mâini omenești (Evrei 9:11), iar Biserica va fi numită Templul Duhului Sfânt, făcut din pietre vii, adică din credincioși (1 Cor. 3:16-17). Practic nu îl interesa un templu super-glorios pe pământ, ori veșnic, ci doar unul simbolic, după imaginea sau schema Cortului din cer, arătată lui Moise, pe Sinai.

De aceea, răspunsul lui Dumnezeu este „nu”. David înțelege și respectă acest „nu”. Și Moise a înțeles și ascultat când Dumnezeu i-a spus să nu intre în Canaan. Este important să ascultăm de „da”-ul lui Dumnezeu, precum și de „nu”-ul lui Dumnezeu. David va strânge materiale pentru fiul său Solomon, ca să construiască templul, dar nu se va apuca de acest proiect el însuși (7:1-16).

În schimb, în discuția aceasta de proiecte, Domnul îi promite lui David că El îi va construi o casă și o împărăție veșnică (7:16, 27-29). Bineînțeles, este vorba de venirea lui Hristos și de împărăția lui Dumnezeu în care rege este Hristos. Ca răspuns, David se roagă profund și intens, și scrie unul din cei mai frumoși psalmi mesianici ai săi 2 Samuel 7:18-29. Ar fi frumos să deprindem și noi ascultarea de Dumnezeu, ca David, și să ne placă să ne rugăm așa cum face David la încheierea capitolului 7.

APLICAȚII:

Ești convins că trebuie să fii drept și față de prieteni și față de adversari? Cum ne învață Dumnezeu să ne iubim dușmanii?

.....

.....

.....

Ești convins că Domnul cere mult de la cei cărora le-a dăruit mult? Cum îți cere ție Dumnezeu să crezi și să îl asculți?

.....

.....

.....

De ce Uza a fost pedepsit când a sprijinit chivotul să nu cadă?

.....

.....

.....

Acceptă Dumnezeu orice fel de închinare, sau închinare adusă cu curăție de suflet? Argumentează.

.....
.....
.....

14 nov., 2 Sam 8-11, Bucuria biruinței și capcana ispitelor

(A) 2 SAM 8-9, BIRUIREA VRĂJMAȘILOR, BUNĂTATE FAȚĂ DE PRIETENI, 9:3

Capitolul 8

Victoriile creștinului vin prin ajutorul lui Dumnezeu.

Chemarea lui Dumnezeu pentru slujitorii creștini este să repurteze victorii în Numele lui. Victoriile sunt de multe feluri pentru noi: fapte bune, argumente sănătoase despre Dumnezeu, implicare bună cu mărturia creștină în mass-media, explicații biblice, învățătură bună, slujiri, participare în misiuni, dărnicii, ajutoare, diverse alte lucrări spre gloria lui Dumnezeu. Pentru David, victoriile cu Dumnezeu au însemnat practic înfrângerea vrăjmașilor de la graniță (filisteni, moabiți, sirieni etc.). Important în toate era faptul că „**Domnul îl ocrotea pe David oriunde se ducea.**” (8:6, 14).

Un bun conducător și slujitor creștin este un om drept, care are asociați eficienți. David era ca un judecător în Israel (8:15). În capitolul 9, vedem cu David s-a purtat generos cu Mefiboșet, fiul olog al lui Ionatan, Angajații săi erau eficienți și erau dintre rudele sale (Ioab – peste armată, fii lui David – dregători). În afară de ei, Țadoc (strămoșul saducheilor), preotul care i-a stat alături în exil, și Ahimelec cel al cărui tată, Abiatar, a murit pentru că l-a sprijinit pe David, erau preoți. Benaia, fiul lui Iehoiada, un om foarte viteaz și loial, era șeful gărzilor palatului. Problema a fost însă că rudele lui David, deși oameni viteji, nu au fost chiar credincioși și drepecți în slujbele lor. Înțelegem acum de ce David era o raritate între ei toți, ca om după inima lui Dumnezeu. Rămâne și astăzi o întrebare importantă: ai oameni de valoare și credincioși în jurul tău? Cât de mult îți favorizezi rudele sau prietenii în ceea ce faci? Te feresti de primejdia „nepotismului” sau a „favoritismului”, a influenței „clanurilor”? Sunt rudele tale persoane credincioase și loiale?

(B) 2 SAM 10-11, FEREȘTE-TE DE ISPITELE DIN MIJLOCUL BIRUINȚEI, 11:27

La șirul de bătălii victorioase de până acum, se adaugă și victoria împotriva amoniților conduși de regele Hanun, și împotriva sirienilor și a aliaților lor, conduși de regele Hadarezer (capitolul 10). Contextul acestor lupte, din acest capitol, este foarte neobișnuit. Condoleanțele trimise de David vecinilor săi amoniți, când le-a murit regele, au fost interpretate ca spionaj. Uneori, deși noi vrem să facem bine, în mod sincer, ca oameni credincioși, viclenia și răutatea celor din jur îi pot

face pe vecini să creadă că avem scopuri ascunse. Uite așa, în mod neașteptat, creștinii se pot trezi în conflicte nedorite. Domnul însă ne poate acorda în continuare pricepere și putere ca să avem o mărturie bună și să obținem victoria. Viața în societate are un mare potențial spre conflict, și când suntem atacați direct, și prin conflicte aleatoare, când suntem interpretați greșit. Oare ce principii avem noi, în astfel de situații complicate? Cum cerem ajutorul lui Dumnezeu? Cum avem grijă ca mărturia creștină să nu aibă de suferit? Așa au fost și conflictele lui David, în timpul vieții lui. Victoria a venit și în acest caz prin ajutorul Domnului și prin colaborarea în acțiune a fraților israeliți.

Adulterul lui David și Bat-șeba (11:1-5)

Capitolul 11 însă ne stă mărturie că și în mijlocul biruințelor pot să vină neinvitate, ispitele primejdioase. De aceea, în 1 Corinteni 7:5 se spune că, și după o perioadă de rugăciune, soții trebuie să fie atenți că vor putea fi ispitiți la infidelitate. Oricum, marea problemă este că luptele cele mai dificile nu sunt în exterior, cu dușmanii din afară, ci în interiorul sufletului nostru, cu ispitele și dorințele nestăpânite. David află acest lucru în mod personal, practic și nefericit. În capitolul 11 vedem două mari căderi ale lui David: adulterul și crima. În plus, David ajunge să colaboreze cu rudele sale necredincioase și violente, adică să intre în echipă cu Ioab, nepotul său, care era un general eficient, dar crud și ucigaș. Această colaborare cu oamenii necredincioși și violenți, „la cataramă”, este extraordinară de decăzută și arată că toți oamenii pot ajungi la același numitor comun al răutății și cruzimii, și minciunii.

Astfel, în 11:1-5, vedem cum David, rămas acasă, este fermecat de frumusețea Batșebelei și îi cere să vină în iatacul său regal. Problema este complexă și ne dă ne gândit. Era o criză a vârstei de mijloc, și David rămăsese acasă ca să nu se suprasolicite și să nu piară în război, pentru că nu mai era la prima tinerețe. În criza vârștelor noastre biologice dificile, putem trece prin diverse frustrări și vrem să ne dovedim că mai suntem în stare de performanțe, să impresionăm, să gustăm viața din plin. Tu cum te păzești de ispitirile acestor vârște?

Apoi, David trece printr-o criză a auto-protejării și a lenei. Când nu mai ești implicat în războaiele Domnului, ajungi implicat în luptele ispitelor omenești. Fii mereu implicat în misiune, în trăirea sfântă, nu lua pauze, pentru că ispitirile nu își iau pauze față de tine.

În al treilea rând, se pare că relația nepotrivită începuse mai devreme. Este posibil, ca Bat-șeba să fi știut că David o apreciază. Ea merge la scăldat exact într-un loc la care palatul lui David avea vedere directă.

Este dificil de crezut că totul a fost din pură întâmplare. Era acolo și o anumită delectare, și o anumită premeditare. Și cu siguranță, nici David nu se afla într-un moment de meditație spirituală și de închinare.

Trebuie să amintim aici câteva amănunte importante, care ne arată că totuși, era posibil ca David și Bat-șeba să se cunoască mai demult. În 1 Cronici 11, Urie, soțul Batșebelei, apare ca viteazul nr 31 dintr-o listă de 47 de viteji principali ai lui David (11:26-47, cf. 41). În lista din 2 Samuel 23:24-39, el apare pe poziția 31 (23:39). Așadar, Urie era putea fi destul de cunoscut lui David, la fel și familia lui. Probabil, că de mai multe ori fusese evidențiat în bătălii sau au participat împreună la sărbătorirea victoriilor.

Bat-șeba era fata lui Eliam, iar Eliam este și el menționat în lista de viteji ai lui David din 2 Samuel 23:34, pe poziția 22. Eliam era fiul lui Ahitofel, din cetatea Ghilo, unul din cei mai pricepuți și inteligenți sfetnici ai lui David. Așadar, căsătoria lui Urie cu Bat-șeba era o căsătorie „în lumea vitejilor lui David”, și chiar în lumea sfetnicilor regali, pentru că Bat-șeba era nepoata lui Ahitofel.

Uciderea lui Urie (11:6-25)

David încearcă să își acopere păcatul adulterului și cel al trădării viteazului său ofițer, Urie, și apelează la ajutorul lui Ioab, generalul armatei (11:6, 14, 24) ca să îl ucidă pe Urie, după ce prima încercare de ascundere a păcatului a eșuat. Aceasta este o tragedie uriașă. Un păcat atrage altele, și toate îl coboară pe David de la înălțimea regelui ascultător de Dumnezeu, în groapa ucigașilor cu premeditare.

Cât de mare poate ajunge căderea unui om credincios, dacă nu veghează ca să trăiască sfânt, curat? Exemplul lui David ne avertizează, și pe lângă el, multe exemple ale unor creștini contemporani. Colaborarea cu cei răi distruge numele bun și mărturia, și îi face pe oameni să spună că nu există nici o diferență între credincioși și necredincioși, ceea ce nu este adevărat.

În final, David încearcă pe mai departe să își îndrepte greșeala, și se căsătorește cu Bat-șeba, după înmormântarea lui Urie, ca să își asume eroarea și să aibă grijă de copil (11:26-27). Dar această asumare nu înseamnă cu adevărat pocăință și caracter bun. Doar, după recunoașterea greșelii, va putea David să fie iertat și schimbat, și binecuvântat. Ceea ce este valabil și pentru noi, astăzi.

APLICAȚII:

Explică mai jos care sunt biruințelor lui David? Ce rol are rugăciunea și căutarea voiei Domnului în proiectele noastre?

.....

.....

.....

Care credeți că au fost cauzele ispiteirii lui David? A fost o criză a vârstei de mijloc? Cum să ne ferim de ispitire?

.....

.....

.....

De a încercat David să îl elimine pe Urie? Este adevărat că un păcat poate atrage alt păcat?

.....

.....

.....

21 nov., 2 Sam 12-14, Efectele păcatului și efectele pocăinței

David a încercat să își ascundă păcatul, dar nu a reușit. Cartea 2 Samuel continuă viziunea despre viața a cărții 1 Samuel și este foarte deschisă în evaluări, foarte cinstită. Tainele greșelii ascunse ale lui David sunt date pe față, și viața lui este judecată în fața noastră a cititorilor, a tuturor cititorilor Bibliei – din toate timpurile. Judecata lui David, într-un fel a avut deja loc, ca să fie spre învățătura noastră.

(A) 2 SAM 12, EFECTELE POCĂINȚEI

David a încercat să își acopere greșeala în mai multe moduri. Mai întâi, l-a chemat pe Urie acasă, de la luptă, în nădejdea că se va putea crede că sarcina Bat-șebeii i se datorează lui Urie. Când a văzut că Urie nu se duce acasă, s-a gândit să îl elimine pe Urie. Când acest lucru s-a întâmplat, cu ajutorul lui Ioab, la asediul unei cetăți, David a așteptat să treacă zilele de doliu și apoi a luat-o de soție pe Bat-șeba, ca să fie totul legal. Totuși, Domnul a știut tot ce s-a întâmplat și a intervenit. Lucrul acesta este și spre învățătura noastră.

Mustrea lui Natan pentru David (12:1-23)

Domnul îl muștră pe David prin profetul Natan. Admirăm aici curajul și integritatea lui Natan. Profetul face o pildă care ne pune pe gânduri. Poftirile sunt ca un om bogat care poate veni în vizită în viața noastră, dar noi nu trebuie să îi dăm să mănânce tot ce vrea și oricum, intrând cu lăcomie în viața altora. David înțelege că a greșit, și își cere iertare. Dumnezeu îl muștră că a acționat pe ascuns și că a ucis, și că i-a făcut pe dușmanii Domnului să îl vorbească de rău, pentru că, iată, chiar și un om credincios a putut fi adulter și ucigaș. Este tragic ce s-a întâmplat. După ce tot ni s-a repetat în capitolele anterioare că Dumnezeu l-a ajutat și l-a scăpat pe David, acum vedem o trădare ucigașă și profundă, din partea lui David față de Dumnezeu. Pedepsele lui Dumnezeu nu sunt ușoare. Pentru David, a însemnat intrarea violenței prin sabie în familia lui, și a poftirii adultere neîngrădite. Familia regală va suferi de astfel de probleme de acum încolo. Chiar fiul său, cel din adulter, născut după nouă luni de la toate aceste păcate ale lui David, a murit, ca pedeapsă. Moartea lui Hristos ne-a iertat de multe și grele păcate. Avem nevoie să venim cu pocăința la Dumnezeu, pentru că știm, că pedepsele lui față de păcat sunt aspre și categorice.

Pocăința lui David și harul divin: nașterea lui Solomon (12:24-31)

David s-a pocăit și a nădăjduit în iertarea lui Dumnezeu. Deși este limpede că Dumnezeu era stăpân peste toate opțiunile, El a ales să îl ierte pe David și a lăsat apoi ca tocmai din această căsătorie a lui cu Bat-șeba, să se nască Solomon, moștenitorul tronului, împăratul păcii și al înțelepciunii care anunță și el, într-un anume fel, venirea lui Hristos, fiul lui David, regele lui Israel, al omenirii, și al întregului univers. Într-adevăr, Mesia vine din casa lui David. Din David, prin Solomon, s-a născut soțul Mariei, adică Iosif, tatăl adoptiv al lui Isus (Matei 1:1-17, 6-7). Dar, tot din David, prin fiul lui David numit Natan (Luca 3:23-38, 31), s-a născut și fecioara Maria, din care s-a născut Hristos (genealogia din Luca, se pare că urmează linia neamului Mariei). În sfârșit, Domnul îi dă lui David victoria împotriva amoniților, în lupta cu care, căzuse și Urie. Cine citește va vedea grija lui Ioab de a-l lăsa pe David să conducă atacul final. Știa că dacă David se pocăiește, conducerea sa, a lui Ioab, este în primejdie, pentru că l-a ajutat să îl elimine pe Urie. Cu greu putem găsi un general mai prevăzător și mai atent la relații, sau mai viclean, decât Ioab, nepotul lui David (fiul Teruiei, sora lui David).

(B) 2 SAM 13-14, EFECTELE EXTINSE ALE PĂCATULUI, 13:21-22

Drama unui viol respingător: Amnon și Tamar (13)

Printre rezultatele negative ale aventurii lui David cu Bat-șeba, se află și deteriorarea climatului etic din familia lui David. David a dat un semnal foarte prost în educația fiilor săi. Toți erau frumoși, energici, și răsfățați. Vom găsi de mai multe ori spus în Scriptură că David nu îi muștrase vreodată, în vreun fel (vezi 1 Împ. 1:6).

Amnon, primul fiu al lui David, născut de prima lui soție, Ahinoam din Izreel, s-a dovedit nestăpânit și vicios în poftirile sale. Parcă ne aduce aminte de Ruben, primul fiu al lui Iacov (Gen. 49:3-4). Pentru fiecare întâi-născut din Israel trebuia să existe un levit care slujește Domnului, iar dacă nu mai erau leviți, se plătea un preț de răscumpărare în argint (Numeri 3:38-51). Problema primilor născuți ai oamenilor era că, deși în ei trebuia să se vadă cele mai alese trăsături, se vedeau uneori cele mai viclene păcate. Prin contrast, noi nu am fost răscumpărați cu preț de aur sau argint, ci cu sângele scump al lui Hristos (1 Tim. 2:6, 1 Pet. 1:17-19), care este întâiul-născut al lui Dumnezeu, primul în toate privințele.

Adulterul incestuos al lui Amnon, un tânăr frumos și îndrăzneț, cu sora sa vitregă, Tamar, singura fată a lui David, și sora lui Absalom, al treilea

fiu, este un viol respingător și premeditat. Absalom și Tamar, erau de două ori de spiță regală, pentru că David era rege, dar și mama lor, Maaca, era fata regelui Talmai din Gheșur. Foarte neplăcut este că soluția vicleană prin care Amnon o atrage pe Tamar, sub pretext că este bolnav, îi este dată de Ionadab, fiul lui Șimei, care era frate al lui David, un om inteligent și viclean. Așadar, a fost o înțelegere între veri. Oamenii din a doua generație se dovedesc vicleni și necredincioși. Aceasta este o avertizare foarte serioasă despre nevoia de a-i crește pe copii aproape de Domnul, altfel, a doua generație se va îndepărta de Dumnezeu (13:1-19).

Tamar este foarte nefericită în urma întâmplării și cu greu Absalom o liniștește. Dar, Absalom își va pune în gând să îl ucidă pe Amnon, și va reuși atunci când îl invită la un sărbătoarea tunsului oilor (13:20-39). În mijlocul unei familii care trebuia să fie unită, apare așadar păcatul, care mușcă veninos ca o viperă. Această deteriorare a vieții de familie în casa lui David este doar începutul. De aceea, regele David a avut nevoie nu doar de victorii în afară, la granițe, ci și de victorii înăuntru, în familia sa. Dar aici a fost multă suferință.

Restaurarea nereușită a lui Absalom (14:1-33)

Capitolul 14 este un capitol al aparentei împăcări. Ioab, înțelept, înțelege că David dorea profund să îl ierte pe Absalom pentru crima comisă, și să își reunifice familia. În urma intervenției lui Ioab, David îl reprimește pe Absalom la Ierusalim, dar fără posibilitatea de a se întâlni cu sine (14:24). Dar Absalom voia mai mult, voia acceptare deplină. Părea că totul merge bine, Absalom era vestit pentru frumusețe și îndrăzneală. Familia lui era o familie frumoasă. Dar inima lui a rămas o inimă violentă. A încercat, tot prin Ioab, să ajungă la David, și pentru că Ioab ezita, Absalom i-a dat foc la ogoare, Ioab a cedat și s-a dus la David ca să mijlocească pentru Absalom. David, ca urmare, îl primește pe Absalom cu o sărutare părintească. Ioab însă îl va ține minte pe Absalom. Când va avea ocazia, mai târziu, îl va ucide fără remușcări, împotriva chiar a poruncii lui David care a dorit ca în bătălia apărută, Absalom să fie luat prizonier și păstrat în viață.

Toate aceste ne atrag atenția că puterea poate să corupă și o familie vitează și înțeleaptă, ca a lui David. Era un proverb: „Puterea corupe. Puterea absolută corupe absolut.” El se dovedește foarte corect, acum. Este o tragedie să vedem atâtea oameni frumoși la înfățișare, inteligenți, puternici, dinamici, îndrăzneți, și totuși, în loc să fie o familie unită și credincioasă, să trăiască în abuzuri, în viol, în poftiri necontrolate, în orgoliu și mânie, în comploturi și crimă. Poate

înțelegem cât de deosebit a fost David între ei – și chiar și el a greșit în cazul cu Urie și Bat-șeba. Diferența între David și ceilalți a fost nu în porniri și înclinații, ci în pocăință. De aceea, Dumnezeu l-a adus în final pe Mesia, pe Hristos, din familia regală a lui David, și l-a făcut să fie Mântuitorul nostru, al tuturor. De aceea, lui Hristos nu îi este rușine să se numească Fiul lui David, în istorie.

APLICAȚII:

De ce este pocăința importantă, când greșim? Care a fost pedeapsa (pedepsele) lui Dumnezeu pentru Absalom, și care a fost harul pe care i l-a acordat?

.....

.....

.....

Este suficient să ai copii frumoși și inteligenți sau trebuie să îi înveți și valorile credinței și pocăinței? Cum se poate face acest lucru?

.....

.....

.....

Cum ne propunem să construim relații frumoase, curate în familiile noastre, așa încât Dumnezeu să fie glorificat prin viața noastră? Roagă-te și fă-ți un plan. Împărtășește-l cu cine apropiat.

.....

.....

.....

28 nov., 2 Sam 15-18, Răzvrătirea lui Absalom și paza Domnului

După ce ne-am cutremurat la vederea complicațiilor periculoase apărute în viața lui David și a familiei lui, citim în aceste capitole despre o criză neașteptată, care are la centru două mari acțiuni. Mai întâi, este vorba de marea lovitură de stat și trădare uneltită inteligent de Absalom, fiul lui David, care a dorit să îi ia tronul și posibil, și viața. Apoi, este vorba despre marea izbăvire de care Dumnezeu îi face parte lui David, readucându-l pe tronul regal, la Ierusalim, și scăpându-l din capcana uneltirilor din propria familie. Planul mesianic al lui Dumnezeu cu casa lui David a fost foarte important și izbăvirea lui asupra lui David a fost uimitoare, chiar și în această situație tragică.

(A) 2 SAM 15-16, RĂZVRĂTIREA LUI ABSALOM, 15:30-31

Absalom era din neam regal asirian (mama lui era Maaca, fata lui Talmai, regele din Gheșur, un regat aflat la est de Marea Galileii, la nord de Israel și în sudul Siriei de astăzi). Probabil că el a crezut că are de două ori mai multe drepturi să fie rege decât frații săi, și era încă mândros că Amnon îi abuzase sora, adică pe Tamar. Pe de altă parte, se observă o neiertare aspră și un dor atroce de răzbunare în viața lui Absalom.

Lovitura de stat a lui Absalom (15:1-12)

După ce îl ucisese pe Amnon, Absalom a fost cucerit de ideea că acum trebuie să preia el puterea în Ierusalim și foarte posibil, să îl ucidă pe David. Absalom era foarte inteligent și a încercat să câștige simpatia poporului, venind la poarta cetății Ierusalim și acordându-le audiențe gratis și judecări prietenești, cât mai drepte, cu observația constantă că el le poartă de grijă, dar David este nepăsător. El venea acolo cu toată fala regală, cu ostași, organiza un cort și a început să rezolve problemele populației, ca un fel de judecător în Israel – unul auto-numit și auto-investit. Absalom îmbrățișa pe oameni afectuos și le arăta înțelegere și îi avertiza că nimeni la curtea regală nu îi va asculta și nu îi va ajuta cum o face el.

Absalom și-a dat seama că trebuie să își formeze o bază populară și a încercat să devină cunoscut ca judecător rapid și bun, chiar dacă nu unul oficial. Uneori în spatele dreptății oferite de oameni, se află o inimă înșelătoare și vicleană. Aceasta ar fi o bună definiție a manipulării. Absalom se arăta drept și serviabil, dar era necinstit și ucigaș în planurile sale.

El și-a găsit asociați și între sfetnicii lui David. L-a atras pe Ahitofel din Ghilo, unchiul Bat-șebe, unul din cei mai inteligenți consilieri ai lui David (sfatul lui cântărea cât sfatul lui Dumnezeu în fața multor evrei). Ahitofel era extrem de mândru că David îi stricase familia nepotei sale Bat-șeba, și dorea răzbunare până la moarte împotriva regelui David. Cu ajutorul lui Ahitofel și din partea soldaților, Absalom s-a proclamat rege. Așa cum se va vedea mai târziu, el îl va pune ca general al armatei pe un alt nepot al lui David, pe Amasa, văr cu Ioab, și fiul Abigail, a doua soră a lui David. Cu alte cuvinte, Absalom dorea să se prezinte ca un rege davidic, care păstrează domnia în familia lui David, și poate și linia mesianică, dar care îl contestă pe David că a îmbătrânit și nu mai este în stare să conducă drept și vitejește națiunea. Absalom avea 40 de ani, se pare, și se considera copt pentru o carieră de rege al lui Israel. Tentația unui acces rapid la putere și la carieră, și dorința de a-și contesta înaintașii, nu îi ocolește nici pe slujitorii creștini de astăzi. Mulți sunt gata să organizeze tot felul de scheme complicate și răbdătoare pentru a avea acces la putere. Și totuși Scriptura ne spune, în Prov. 19:21. „Omul face multe planuri în inima lui, dar hotărârea Domnului, aceea se împlinește”. Nu există nici un semn că Absalom a căutat voia și hotărârea Domnului.

Criza fugii lui David și nevoia de decizii principale (15:13-37, 16:1-23)

Una din cele mai grele părți ale istorisirii din 2 Samuel este fuga lui David din Ierusalim. El și-a dat seama că Absalom este gata de crimă (14). Pe drumul pribegiei sale, David are ocazia să ia câteva decizii importante, unele bune, altele excelente, altele slabe. La fel, și Absalom ia decizii importante, dar fără să îl consulte pe Domnul. David însă caută voia Domnului. Să privim la deciziile luate de el, pe rând:

a. **Retragerea și temporizarea, asigurarea apărării.** Prima decizie a lui David este să se retragă din fața răului și să fugă, ca să scape cu viață și să câștige timp pentru soluționarea crizei (15:13-23). Garda regală (formată din cheretiți și peletiți), Itai și familia lui, și militarii asociați lor îl însoțesc pe David în pribegie. La fel, și o bună parte din cetățenii loiali lui David, din Ierusalim, care astfel își scapă viața.

b. **Smerenia și nefolosirea egoistă a Numelui lui Dumnezeu.** David refuză să ia cu sine chivotul, ca să-i fie garant al pazei și binecuvântării Domnului. El le spune preoților leviți, lui Ţadoc și lui Abiatar, să rămână în Ierusalim împreună cu chivotul. Zicând așa el se încrede în Domnul, și se pune îndemâna milei Domnului. Rămâne smerit și nu se identifică de la sine putere cu nădejdea lui Israel. Așteaptă judecata Domnului (15:24-30).

În același timp, David se bazează pe relația sa personală cu Dumnezeu, în rugăciune, nu pe mărturia și puterea de simbol a chivotului. Aici, David are un comportament de tip evanghelic sau protestant, pentru că el este convins că poate comunica cu Dumnezeu în rugăciune și fără chivot.

c. **Atenția la consiliere, la rugăciune.** Când David află că înțeleptul Ahitofel a intrat în slujba lui Absalom la Ierusalim, se teme, și îl roagă pe prietenul său Hușai, un prieten înțelept și consilier, să rămână în Ierusalim și încerce să anihileze hotărârile rele, dar exacte și corecte, ale lui Ahitofel. Hușai rămâne, intră și el în slujba lui Absalom, și va reuși să anihileze sfaturile lui Ahitofel. David se roagă Domnului pentru aceasta, iar Domnul îl ascultă și intervine (15:31-37).

d. **Capcana judecăților grăbite.** David este întâmpinat cu daruri de Țiba, care este slujitorul lui Mefiboșet, fiul cel olog al lui Ionatan. El îl învinovățește în mod mincinos pe Mefiboșet, că nu a venit să îl întâmpine pe David, din cauză că se bucura de necazul regelui. Poate, se subînțelegea că Mefiboșet ar vrea și el pe altcineva la tron, nu pe adversarul lui Saul. David crede minciuna lui Țiba și decretează ca toată averea lui Mefiboșet să o ia Țiba. Această hotărâre a lui David a fost grăbită, părtinitoare, nedreaptă.

e. **Acceptarea reproșurilor, limitarea mâniei și răzbunării.** David suportă cu smerenie și încredere în Dumnezeu injuriile lui Șimei care, pe în timpul fugii din Ierusalim, îl blestemă și-l numește ucigaș. David nu îl ucide așa cum îl presau generalii Ioab și Amasa, nepoții lui, să facă. Și aici, David se pune la dispoziția lui Dumnezeu și refuză acțiunile ucigașe cu care militarii săi erau foarte obișnuiți (16:8-13).

În ultima parte a capitolului 16 (16:14-23), Hușai, Architul, are ocazia să intre între sfătuitorii lui Absalom, lângă Ahitofel, ca să îl influențeze. La prima rundă de consiliere, el dă impresia că a făcut deja tranziția de la slujirea tatălui, la consilierea fiului, ca unul interesat mareația mesianică a familiei lui David, în sine. Din nefericire, Ahitofel îl sfătuiește pe Absalom – bine, dar rău – ca să dea poporului un semn clar al despărțirii de Davide. Anume, îl sfătuiește să preia haremul regal rămas în Ierusalim, ca și cum Absalom îl înlocuiește în rolul de „tată” al familiei. Iar Absalom face așa, batjocorindu-și tatăl, cu privire la soțiile și slujitoarele lor. În fapt, se comportă asemănător cu Ruben,

fiul întâi-născut al lui Iacov, care se culcă cu una din țiitoarele tatălui său, și își pierde dreptul la conducere în cadrul familiei lărgite. Cu ocazia aceasta ni se spune că sfaturile lui Ahitofel erau foarte potrivite și la obiect, realiste și corecte prin efectul social urmărit, încât în viața practică multora din Israel li se părea că ajung la același lucru, dacă îl întreabă pe Dumnezeu sau pe Ahitofel, ce este de făcut. Aceasta era primejdia gigantică a sfaturilor pricepute ale lui Ahitofel, consilierul cu minte bună, cu dar inimă necredincioasă.

(B) 2 SAM 17-18, PAZA DOMNULUI ÎN NECAZ, 17:14

Înțelepciunea lui Ahitofel și credincioșia lui Hușai

Mulți oameni își doresc să fie înțelepți, cel mai mult, dar înțelepciunea fără credincioșie față de Dumnezeu, nu este foarte valoroasă. În dinamica consilierilor lui Absalom, se vede cât de importată este acțiunea lui Dumnezeu și cât de importantă este credincioșia față de El.

Astfel, Ahitofel îl sfătuiește pe Absalom să îl atace imediat pe David, în timp ce fuge, și să îl distrugă. Alertat de primejdie, Hușai intervine aici cu un alt sfat, de întârziere a expediției, ca să fie Absalom mai sigur de victorie și de glorie. Sfatul lui Ahitofel era corect în sine, cel mai bun, dar Domnul deja începea să îl pedepsească pe Absalom, și îl face să asculte de Hușai. Sfatul lui Hușai era bun pentru David, nu pentru Absalom. Absalom îl respinge pe Ahitofel și îl urmează pe Hușai. Foarte interesant, Ahitofel își dă seama că judecata lui Dumnezeu începuse, se duce acasă, și asemănător cu Iuda, în loc să se pocăiască, se sinucide. Înțelepciunea fără credincioșie, devine viclenie și trădare. David este ajutat cu vești despre mersul lucrurilor prin Ahimaat, fiul preotului Ţadoc, și Ionatan, fiul preotului Abiatar, care au acționat drept curierii săi secreți (17:1-23).

Confruntarea finală și moartea lui Absalom (17:24-29, 18:1-33)

Această secțiune singură este complexă și cutremurătoare ca un întreg roman. Aflăm că lovitura de stat semăna foarte mult cu o luptă înăuntrul familiei lui David. La nivel de regi, Absalom lupta contra lui David, tatăl său, și contra lui Ioab, vărul său, iar la nivel de generali, Ioab și Abișai, luptau împotriva lui Amasa, vărul lor. David a fost ajutat de oameni foarte bogați, ca Barzilai din Galaad, să supraviețuiască și să hrănească poporul plecat împreună cu el (17:24-29). Se făcuse o întreagă coaliție în sprijinul său. Dumnezeu lucra prin aceste lucruri ca să îl ajute pe David. Dumnezeu îi arăta că în familia sa nu toate lucrurile sunt bune, dar că, pentru toți și în contrast cu toți, el, David, trebuie să rămână credincios și principial. David rămânea regele

mesianic, omul imperfect, dar totuși cu o inimă pocăită, din care va veni, în cele din urmă, Mesia.

În cele din urmă armatele lui David și Absalom se întâlnesc în luptă, iar bătălia se dă în pădurea Efraim. Poporul insistă ca David să rămână în tabără și să iasă la luptă doar ca să îi ajute, dacă va fi cazul. În schimb, Absalom iese cu armata, dar ajunge să fugă din fața adversarilor, în cele din urmă. Cronicarul spune în mod interesant că părea că și pădurea lupta împreună cu oamenii lui David împotriva oamenilor lui Absalom. Au pierit atunci 20.000 de israeliți, și „pădurea a mâncat mai mult popor în ziua aceea decât a mâncat sabia” (18:8). Cu siguranță, Dumnezeu îl ajuta pe David și, cu siguranță, David și oamenii săi au ales un loc bun pentru o bătălie în care erau mult depășiți numeric.

Absalom însuși moare în bătălie, prins cu pletele în ramurile unui copac. Soldații îl anunță pe Ioab de întâmplare, căci David le poruncise să îl cruțe pe Absalom. Ioab însă, supărat de tot ce îi făcuse Absalom (i-a dat foc la ogor, îl amenințase adesea etc.), vine și îl ucide cu arcul trimițând trei săgeți în pieptul încă fremătând de viață al lui Absalom (18:7-18).

Aducerea veștii proaste la David este un episod foarte impresionant (18:19-33). Ioab îl trimite pe curierul Cuși, să îi dea vestea lui David, dar sentimental și binevoitor, Ahimaat, fiul lui Țadoc, pleacă după acesta, îl ajunge și îl și depășește, ca să fie primul la David, după care îi spune că Absalom a fost găsit, dar nu se știe finalul. David mai speră ceva, dar apoi vine Cuși și îi dă vestea propriu-zisă a morții lui Absalom. Ahimaat a făcut ca David să fie pregătit mai bine sufletește, pentru a primi o veste tragică. A avut o inimă plină de sensibilitate, de compasiune. Bineînțeles, David a suferit enorm, ca tată, aflând de moartea fiului său. Bucuria victoriei s-a înecat, astfel, în amărăciunea veștii pierderii fiului său.

Aplicații:

Cum poți rezolva nedreptățile, ce este de făcut, în calitate de creștin, când ești cuprins de dorință de răzbunare?

.....

.....

.....

Ce direcții decizionale trebuie privite cu grijă în vremuri de criză? Ce putem învăța din felul în care David își organizează fuga din Ierusalim?

.....
.....
.....

De ce înțelepciunea are nevoie și de credincioșie, ca să fie pusă bine în valoare? Ce învățăm din viața lui Ahitofel?

.....
.....
.....

Dacă în familiile noastre sunt multe feluri de oameni, și credincioși, și necredincioși, ce responsabilitate și ce mărturie avem noi înaintea Domnului, față de Domnul și față de ei?

.....
.....
.....

Decembrie

5 dec., 2 Sam 19-22, Consolidarea victoriei lui David și harul lui Dumnezeu

(A), 2 SAM 19-20, ÎNTOARCEREA LUI DAVID LA IERUSALIM, 19:14-15

Jelirea lui Absalom (19:1-10)

Capitolul 19 cuprinde întoarcerea lui David la Ierusalim, acasă, după lovitura de stat condusă de fiul său. Împăratul și-a primit domnia înapoi, și la fel și poporul, dar era o victorie îndurerată. David a jelit mult moartea lui Absalom, arătând că nici dreptatea nu o simți ca pe o victorie, dacă în confruntare îți pierzi pe cei dragi. Lecția aceasta este doar una între multele lecții de viață care ne aduc aminte că poți lupta pentru cauze mari, dar este trist când, între timp, pierzi prietenia și încrederea celor din casa ta, a copiilor, a soției. De aceea, Scriptura ne confruntă cu faptul că trebuie să ne investim în viața de familie, în copii și în nepoți, dacă îi avem. Datorită naturii decăzute a omului, a oricărui om, dacă nu te investești în educația creștină a copiilor tăi, și în cunoașterea de Domnul, în comuniune spirituală, vei putea ajunge în timp la mari dezamăgiri.

David și judecățile sale drepte (19:11-43)

David a încercat mereu împăcarea între toate forțele și partidele din Israel. Astfel, el încearcă să îl atragă pe Amasa, nepotul său ajuns general al lui Absalom (19:11-15), dar Ioab, din gelozie, îl atrage într-o capcană și îl ucide (20:9-13), așa încât el va conduce armata, în continuare. Se observă, astfel, că David făcea eforturi mari să conducă drept și îngăduitor, într-un popor și într-o familie cu porniri violente. Vedem, în același timp, că Ioab era rapid în decizii militare și a luptat bine împotriva rebelilor apăruiți peste noapte (Șeba, fiul lui Bicri 20:1, 4-13), în vreme ce Amasa a fost lent și ezitant la poruncile lui David. Și totuși, apare o întrebare importantă: ce valoare are vitejia fără cinste și dreptate?

David este binevoitor și față de rebelul Șimei, care îl blestemase la fuga sa din Ierusalim. Acum, la întoarcerea împăratului, Șimei își cere iertare și se roagă să nu fie condamnat la moarte (19:16-23). David este mărinimos și nu îl condamnă la moarte, chiar dacă Ioab și Abișai l-au sfătuit să îl ucidă pe loc, ca trădător (19:32). Aceasta este datoria creștinilor și astăzi, să arate generozitate și îndurare, să nu fie gata de

răzbunare și asprime – din dragoste de Hristos și din dragoste pentru mântuirea oamenilor.

În același timp, David este generos și față de Mefiboșet, fiul olog al lui Ionatan. Îl iartă că nu a venit să își declare sprijinul pe când David era fugar, și își dă seama că slujitorul Țiba îl ponegrise urât și nedrept pe Mefiboșet. De aceea, își repară sentința inițială și le împarte averea jumătate - jumătate (19:24-30). Această istorisire arată disponibilitatea împăratului de a reveni asupra deciziilor greșite și de a le corecta. Ar fi de mare preț, dacă și noi am reuși să facem la fel, când am hotărât ceva greșit. Dacă ai greșit, nu merge înainte din orgoliu și ambiție, recunoaște și corectează.

În același timp, cartea 2 Samuel ne arată că regele David a știut să răsplătească bunătatea lui Barzilai din Galaad, sprijinitorul său în vârstă, dar foarte bogat, care l-a ajutat să supraviețuiască, el și armata, în timpul fugii din Ierusalim. Recunoștința și mulțumirea sunt două trăsături importante în viața celui credincios (19:31-43). Ele sunt o podoabă de preț în relațiile dintre creștini, iar caracterul lui David ne este un bun exemplu.

Zelul lui Ioab și rebeliunea lui Șeba (20:14-26)

Ioab rămâne un personaj enigmatic în 1-2 Samuel și cărțile cronicilor (1-2 Cronici, 1-2 Împărați). Uneori este extrem de crud, și ucigaș, deschis spre comploturi și crime de tot felul, alteori este curajos în luptă și viteaz, și un bun organizator. El îl apără pe David ca rege, și își apară foarte tare și propria sa funcție de conducător central al armatei. Astfel, în episodul cu rebeliunea lui Șeba, Ioab dovedește multe calități organizatorice și de mediator, și câștigă victoria. Într-un fel, Ioab este o imagine inversă, în oglindă, a liderului care era David. El este liderul viteaz, care are unele principii, dar care se cînstește doar pe sine. Expresia lui Machiavelli „scopul scuză mijloacele”, l-ar caracteriza destul de bine pe Ioab. Așadar, nu eficiența acțiunii este criteriul maxim al vieții și performanței unui creștin, ci caracterul, bunătatea și credincioșia față de Dumnezeu, lauda adusă lui Dumnezeu. Îmbrăcată cu aceste haine, eficiența este glorioasă și binefăcătoare. Fără aceste haine, eficiența este dură, violentă, dictatorială, și deformează viața comunității. Care sunt calitățile care se văd în felul nostru de a acționa?

(B) 2 SAM 21-22, VICTORIILE LUI DAVID ȘI PSALMII LUI DAVID, 22:2-3,

Capitolul 21 subliniază în continuare pedeapsirea dușmanilor lui David și are două mari subiecte: pedeapsirea violenței casei fostului rege Saul, și nimicirea familiei de soldați puternici a lui Rafa, care fusese și părintele lui Goliat (strămoșul său).

Răzbunarea violențelor regelui Saul (21:1-13)

Mai întâi, vedem că Dumnezeu i-a pedepsit pe evrei din cauza lui Saul, printr-o foamete grozavă, de trei ani, pentru că Saul îi ucisese pe mulți din cetatea Gabaon, în mod sângeros și nedrept (21:1). Zelul față de Dumnezeu nu poate fi sursa nedreptății și a violenței în guvernare, căci Dumnezeu va aduce pedeapsa sa peste liderii care sunt nedrepti și peste familiile lor (21:2-14). Lecția aceasta este foarte importantă pentru conducătorii politici creștini. Dumnezeu este atent la dreptatea sau nedreptatea noastră. Șapte capi de familie, din casa lui Saul, a fost condamnați la moarte pentru aceste abuzuri, ca să înceteze plaga și să fie dreptate (dar David nu l-a predat pe Mefiboșet, fiul lui Ionatan, ci pe altcineva, conform jurământului făcut lui Ionatan). Numărul șapte arată că pedeapsirea abuzurilor a trebuit să fie completă. Au fost condamnați la moarte doi fii ai lui Saul (mama lor era Rițpa, o soție a lui Saul) și cinci nepoți ai săi, fii lui Merab, fata lui Saul (care fusese promisă ca soție lui David, înainte de uciderea lui Goliat – dar Saul nu s-a ținut de cuvânt).

Exigențele și standardele lui Dumnezeu pentru comportamentul nostru social și pentru nevoia de a ne ține cuvântul sunt foarte înalte. De aceea, Scriptura zice „da-ul vostru să fie **da**, iar nu-ul vostru să fie **nu**” (Iacov 5:12). În contrast cu Saul, David și-a ținut cuvântul față de Ionatan. Și creștinul are câteva promisiuni importante în viață: mărturia de la botez, jurământul de la căsătorie și, poate, vreun alt jurământ făcut lui Dumnezeu. Este bine să fim atenți și să ne păzim jurămintele. Mi-aduc aminte de un pilot militar român care în timpul prăbușirii avionului său, a strigat la Dumnezeu și i-a promis că dacă scapă, va deveni credincios și va fi toată viața un membru activ în biserică. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, iar pilotul acesta, într-adevăr, a devenit un creștin inimos și credincios. El și-a ținut jurământul.

Pedepsirea neamului de uriași al filisteanului Rafa (21:15-22)

A doua pedepsire a dușmanilor lui Israel, se referă la învingerea definitivă a familiei de uriași războinici a filisteanului Rafa. Din această familie făcuse parte și Goliat. Acum, aflăm că David, familia lui, și ostașii săi, au continuat în timp, lupta împotriva acestor uriași agresivi. Acești uriași erau înspăimântori (unii aveau câte șase degete la mâini și picioare), aveau arme grele și periculoase, erau batjocoritori. David a trebuit să îi învingă altfel decât în tinerețe, când a folosit o piatră și o praștie și multă credință. A avut nevoie de încredere în Dumnezeu, și de asemenea, de rugăciune și colaborare, și de ajutor. Pe uriașul Ișbi-Benob, care avea o sulită de vreo 8 kg, l-a ucis Abișai, nepotul lui David, care i-a venit în ajutor, pentru că David obosise în luptă și era să fie învins de Ișbi-Benob. Apoi, Șibecai („Domnul intervine”), din cetatea Hușan, l-a înfrânt și l-a ucis pe Saf, un alt uriaș din familia lui Rafa. Apoi, Elhanan, din Betleem, un vecin și poate chiar rudă cu David, l-a omorât în luptă pe un anume Goliat din Gat, tot din neamul lui Rafa, care avea o sulită masivă, cu mijlocul gros ca un sul de țesut. Un alt filistean uriaș din Rafa, cel cu câte șase degete la mâini și picioare – desigur, o malformație genetică, și-a bătut joc de Israel, iar Ionatan, un nepot al lui David, l-a ucis în luptă. Versetul 21:22 ne spune că toți acești uriași din Rafa au pierit fie de mâna lui David, fie de mâna slujitorilor săi. Filistenii aveau, așadar, un fond genetic din care apăreau și astfel de giganți, care îi intimidau pe adversari și care erau obișnuiți să batjocorească credința, pe cei credincioși și pe Dumnezeu însuși. Adesea, lupta cu uriașii, cu giganții batjocurilor, nu se termină în tinerețe, ci continuă toată viața.

Adesea, poate că și noi ne confruntăm cu vreun fel de uriași batjocoritori. Nu doar cu un singur uriaș, ci cu mai mulți. Există, poate, doi Goliați, și pe lângă ei și alți frați ai lor. Formulele de victorie se pot schimba în timp. Vitejia personală trebuie să devină și vitejie colectivă, și biruințele tale trebuie să devină și biruințele altora. David a fost faimos pentru că a fost primul și pentru că a biruit în Numele Domnului. Formula lui de biruință i-a inspirat și pe alții, care i-au urmat exemplul. Așadar, să transmitem experiența victoriilor noastre cu Domnul și altora, ca să poată lupta ei înșiși și să fie victorioși.

Psalmul binecuvântărilor și recunoștinței: 2 Sam.22

Cartea 2 Samuel ne oferă în capitolul 22, un psalm inedit al lui David, un psalm al izbăvirii și binecuvântării, lung de 51 de versete. David își dă seama că toate victoriile i-au venit de la Domnul, toată paza, toate biruințele, tot ajutorul în greutăți și în prigoniri. Se văd și temele obișnuite din psalmi, dar se văd și cuvinte care au inspirat și cărțile

profeților de mai târziu, de exemplu, pe Iona (2 Sam. 22:5-6). David declară că „7. În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, am chemat pe Dumnezeuul meu; din locașul Lui, El mi-a auzit glasul, și strigătul meu a ajuns la urechile Lui.” și mai mult, „20. El m-a scos la loc larg. El m-a mântuit pentru că mă iubește. 21. Domnul mi-a răsplătit după nevinovăția mea.” David recunoaște că Domnul iubește poporul smerit și îi pedepsește pe cei mândri (22:28). Are viziunea lui Dumnezeu care conduce cu putere universul întreg (22:8-16) și care îl izbăvește. Știe că Domnul este un scut și o stâncă, și căile lui – adică legile lui Dumnezeu, sunt desăvârșite (22:31-32). Recunoaște că Dumnezeu îl scapă din certurile și acuzațiile poporului (22:44, un mare principiu politic) și că îl izbăvește în mod măreț (22:51).

APLICAȚII:

Victoriile în bătăliile vieții sunt prețioase, dar devin experiențe amare când sunt obținute cu prețul pierderii copiilor. Aceasta a fost situația cu Absalom. Cum ne implicăm noi în obținerea prieteniei copiilor și în educația lor?

.....

.....

.....

La întoarcerea în Ierusalim, David a încercat să facă judecăți drepte și să răsplătească pe cei ce l-au ajutat. A încercat chiar să remedieze nedreptatea făcută lui Mefiboșet, căruia îi luase inițial toată averea. De ce este bine să nu ne pripim în hotărâri, când avem emoții puternice și când suntem în necaz?

.....

.....

.....

David a trebuit să se lupte cu uriașii din neamul lui Rafa, multă vreme. Victoria împotriva lui Goliat în tinerețe, a fost doar începutul. Cu ce fel de obstacole uriașe te confrunți spre finalul vieții? Cum te bazezi pe Domnul ca să le învingi?

.....

.....

.....

Citește cu atenție 2 Samuel 22. Ce versete ai împrumuta de acolo ca să le așezi la baza vieții tale de rugăciune?

.....

.....

.....

12 dec., 2 Sam 23-24, Secretele domniei lui David: vitejii și închinarea

În ultimile sale două capitole, cartea 2 Samuel mai subliniază o dată, cele două secrete importante ale domniei bune a lui David. Regele David nu a fost un om perfect, dar în ciuda defectelor omenești, a fost viteaz și s-a înconjurat cu oameni viteji și de caracter, și a fost gata să arate pocăință când a greșit și să se închine lui Dumnezeu jertfă și cu ascultare.

Psalmul legământului veșnic: 2 Samuel 23:1-7

După capitolul 22, care cuprinde o rugăciune lungă, un adevărat psalm de sinteză a vieții regelui David, urmează un psalm mai scurt, anume în capitolul 23:1-7. Această rugăciune este un adevărat epitaf al lui David. Dacă pasajul reprezintă într-adevăr, așa cum spune, „cele din urmă cuvinte ale lui David”, atunci este o frumoasă încheiere a vieții și rugăciunilor lui. De asemenea, ar însemna că a fost pus aici, înainte de fi prezentată moartea lui David, ca să vedem esența vieții lui, în mod rezumat. El este „unsul lui Dumnezeu” (*mashiah elohai*), omul înălțat sus de Dumnezeu (23:1), „cântărețul cel plăcut”. El recunoaște că Dumnezeu este împăratul adevărat, care face un legământ veșnic cu David și cu oamenii, iar pe cei răi îi va pedepsi. Psalmul este o mărturie adevărată pe care o dă David despre lucrarea lui Dumnezeu între oameni.

O mare resursă a victoriei: vitejii lui David, 23:8-39

În a doua parte a capitolului 23, autorul inspirat al cărții ne face rezumatul și lista vitejilor lui David. Victoriile consistente și puternice vin din partea unei echipe puternice. David avea un număr bun de viteji și în capitolul 23 găsim 37 de astfel de viteji: există două grupe de câte 3 viteji (8-12 și 13-24) și o listă de 31 de viteji (24-39). Se pare că în regatele orientale, și cu siguranță în Egipt, era obiceiul ca vitejii principali ai împărăției să fie numiți sau listați sub forma unor grupe de 30 de luptători remarcabili, un fel de stat major reprezentativ. Astfel, autorul cărții și David însuși, foarte probabil, alcătuiesc și ei, o astfel de listă reprezentativă.

Primii trei viteji: Ioșeb, Eleazar, Șama

Prima listă de viteji principali (numiți „primii trei”) îi cuprinde pe Ioșeb-Basșebet, Eleazar, și Șama. Ei au fost maeștri adevărați în lupta individuală, neegalați în realizărilor și în exemplul oferit. Ioșeb a condus exemplar o bătălie, distrugând 800 de militari inamici, înarmat doar cu o sulită. Eleazar, prin viteja lui, a împiedicat o armată întreagă

să dea înapoi în bătălie, și s-a luptat atât de intens, că mâna îi rămăsese încheștată pe mânerul săbiei. Șama a apărut singur un întreg ogor, în mijlocul bătăliei. Remarcăm două lucruri: ei au dat un exemplu individual extraordinar și au inspirat și însuflețit o întregă armată. Eroi lui Dumnezeu sunt performanți, dar ei reușesc și să îi inspire pe ceilalți, mai puțin îndrăzneți, la fapte mari. Apoi, se recunoaște clar că în aceste situații nu oamenii, ci „Domnul a dat o mare izbăvire”. Adevărații viteji inspiră mulțimea mai puțin curajoasă și pun în evidență faptul că Domnul este cel ce dă victoria. Creștinii valoroși sunt eficienți, nu doar prin performanță, ci dau un exemplu care inspiră pe alții, și recunosc că măreția lui Dumnezeu și puterea lui Hristos sunt adevăratele surse ale victoriei.

Alți trei viteji de seamă: Abișai, Benaia, Asael (dar, nu Ioab...)

A doua grupă de trei viteji se distinge prin loialitate și îndrăzneală. Aici îi găsim pe frații Abișai și Asael, foarte îndrăzneți (dar Asael, nu a fost și înțelept, de aceea a fost ucis de generalul Abner, conducătorul armatei lui Saul), și pe Benaia, care s-a luptat neînfricat și loial, apărând tronul lui David. Benaia a ajuns șeful armatei în vremea lui Solomon, după moartea lui Ioab, generalul lui David. Toți trei au fost gata să îl slujească cu loialitate pe David și i-au adus apă chiar din mijlocul taberei filistenilor, când aceștia ocupaseră Betleemul. A fost o îndrăzneală neegalată și un exemplu de loialitate totală. În același timp, este surprinzător că în nici una din aceste liste, nu apare Ioab. Vitejia nu mai este o calitate atunci când se însoțește cu crima, cu viclenia și cu violența geloasă, gratuită, premeditată și ucigașă. Vitejia nu ține doar de curaj și eficiență militară, ci și de caracter, corectitudine și sfințenie. Ioab a fost un general viteaz și a câștigat multe bătălii, dar nici David, nici autorul cărții 2 Samuel nu îl includ în listele cu viteji adevărați.

Cei 30-31 de viteji: de la Elhanan, din Betleem, la Urie, hetitul

Lista aceasta este reluată cu mici modificări și în 1 Cronici 11:11-47. Ea cuprinde aproximativ 30 de viteji, mai precis 31, pentru că îl adaugă și pe Urie, hetitul (sau hittitul – din fostul imperiu hittit sau țara Hatti, din centrul Anatoliei, adică Turcia de astăzi). Lista începe cu Elhanan, din Betleem, un consătean al lui David. Fiecare verset se referă la câte doi viteji, și tot așa, până la numărul complet de 30. Unii au nume neobișnuite, sau porecle neobișnuite, Astfel, în v.31 îl întâlnim pe Azmavet (Az-mawet), adică „Moartea cea puternică” sau „Tare ca moartea”. În această listă trebuie să observăm că v. 32 numește doar

doi viteji ai lui David, nu trei: Eliahba din Șaalbon, din fiii lui Iașen, și Ionatan. Sau, Eliahba din Șaalbon, iar din fiii lui Iașen: Ionatan.

Observăm în același timp că dintre vitejii aceștia face parte și Eliam, tatăl Bat-șebe, și fiul lui Ahitofel din Ghilo (34). Exact la finalul listei, cartea îl menționează și pe Urie (39). Se pare că și Urie făcuse parte din cei 30, iar după uciderea sa, lista a fost completată cu al nume. Acum, așadar, este amintit și Urie, viteazul din fosta gardă de 30 de viteji. Autorul ne spune, în alte cuvinte, extrem de condensat și scurt, ca o muștrare pe care nu o poate trece cu vederea, că David, în adulterul său, l-a nedreptățit și l-a ucis chiar pe unul din vitejii săi importanți, parte și el din lista celor 30 de viteji de seamă. Muștrarea această laconică ne atrage atenția că orice lider adevărat trebuie să își cinstească vitejii sau colaboratorii loiali și eficienți, care îl ajută să conducă, nu să îi nedreptățească. În același timp, vedem că acești super-viteji erau și ei oameni cu defecte, cu neajunsuri, cu conflicte.

Marea resursă a închinării (24:10-25), în loc de mândrie (24:1-9)

Ultimul capitol al cărții 2 Samuel, pare adăugat cu intenție aparte, imediat după ce istorisirea vieții lui David părea să se fi încheiat. Autorul a pus toate accentele biografice necesare, dar nu vrea să încheie cu psalmul din cap. 23 și cu listele de viteji, ci cu altceva: cu esența vieții lui David. Anume, era supus greșelilor ca orice om, și el și poporul, poate asemănător cu Saul și cu poporul evreu peste care a stăpânit, dar, spre deosebire de ei, era gata să se pocăiască, să se închine, să accepte disciplina lui Dumnezeu, să aducă jertfă și să se corecteze, ca în felul acesta să continue să rămână în harul și legământul Domnului, sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

În prima parte, din 24:1-9, vedem că Dumnezeu este mânios împotriva unei stări de mândrie care i-a cuprins și pe David și pe popor. Nimeni nu înțelege bine ce se întâmplă, dar David este stârnit sau provocat chiar de Dumnezeu să își arate pe față mândria prin numărătoarea poporului. Numărarea militarilor gata de luptă, urma să le dea tuturor un sentiment de putere și satisfacție. Regele David, plin de sine poruncește să se facă numărătoarea. În mod interesant, generalul Ioab își dă seama că ceva nu este corect în această acțiune, și refuză să facă și recensământul leviților, ca să-i ferească de nimicire. Este una din puținele situații în care Ioab pare să asculte de Dumnezeu și să facă ceva pozitiv pentru leviți. David însă respinge avertizarea lui Ioab și își continuă planul.

În a doua parte, 24:10-14, David își dă seama că a greșit și recunoaște nebunia de a se mândri că are o armată mare și un popor puternic, gata de luptă. El se roagă Domnului pentru iertare. Răspunsul îi vine prin profetul Gad, care îi transmite că trebuie să aleagă una din trei pedepse propuse de Domnul: șapte ani de foamete, trei luni de fugă din fața dușmanului, sau molimă în popor vreme de trei zile (v. 12). În memorabil, David alege ultima variantă din cele trei spunând „mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor!”

Domnul a trimis molima, printr-un înger, și au murit 70.000 de oameni. Pe când Domnul îi spunea îngerului să înceteze pedeapsa, deci, cândva în a treia zi, îngerul acesta este văzut în splendoarea și mărimea lui, de David, dar și de proprietarul terenului pe care mai târziu s-a construit templul, adică de regele iebusit sau aristocratul regal iebusit Aravna (Araunah, un nume ne-evreiesc). Acest Aravna deținea platoul de sus, de pe muntele Moriah, un loc cu vedere largă de jur împrejur, și bun de construit o fortăreață sau o construcție importantă.

Pocăința lui David este foarte clară, el recunoaște că a păcătuit și că s-a mândrit și că nu poporul trebuie pedepsit, ci el însuși (24:17). Domnul însă a știut că și regele și poporul au greșit în această privință, deopotrivă. Era o problemă națională, de etos. Domnul a fost plin de mânie împotriva lui Israel, în întregimea sa (24:1).

La sfatul lui Gad, David cumpără aria lui Aravna, care îi dăruiește generos tot ce are pentru jertfă (și carele, și vitele cu care lucra terenul chiar atunci, în momentul viziunii, și terenul). David cumpără terenul însă, cu un preț acceptabil și zidește acolo un altar. El lasă în istorie cu această ocazie o altă vorbă faimoasă: „nu voi aduce Domnului Dumnezeului meu ardere de tot, care să nu mă coste nimic” (24:24). Domnul primește jertfa lui de ardere de tot, și îi iartă de păcat, și pe David, și poporul.

Această anexă sau post-scriptum al cărții 2 Samuel este de o importanță uriașă. Din viața lui David trebuie să reținem dreptatea, credincioșia, pocăința și închinarea lui. Liderul sau conducătorul sau slujitorul lui Dumnezeu nu este perfect, și poate greși, dar greșelile trebuie imediat recunoscute, imediat trebuie să intervină pocăința și schimbarea, jertfa și corectarea. Doar așa poate rămâne cineva un om cu inimă după voia lui Dumnezeu, așa cum a fost David.

Aplicații:

Care sunt precizările lui David în psalmul legământului din 2 Samuel 23:1-7? În ce fel sunt ele adevărate și pentru noi? În ce fel vedem aici menționarea mântuirii lui Hristos-Mesia?

.....

.....

.....

Ce învățături putem prelua în viața creștină, când privim la listele de viteji ai lui David? Ce trăsături de caracter ar trebui să aibă liderii sau slujitorii Bisericii?

.....

.....

.....

Care este scopul adăugării unei anexe sau post-scriptum la cartea 2 Samuel, anume în capitolul 24?

.....

.....

.....

Scriveți două dintre marile declarații ale lui David în 2 Samuel 24:10-25, și spuneți cum credeți că le putem aplica și noi în viața de credință?

.....

.....

.....

Este liderul creștin un om perfect sau pot fi slujitorii Bisericii niște oameni perfecți? Ce este de făcut ca să ne asemănăm cu regele David?

.....

.....

.....